

HALKIN KURTULUŞU

1

2 ŞUBAT 1976 / 250 KURUŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İşçiler, Köylüler, Öğretmenler, Memurlar, Gençler, Yurtsever Halkımız!



CAN DÜŞMANIMIZ FAŞİZME KARŞI TEK YUMRUK OLALIM

İŞÇİLERİN İNSANCA YAŞAMAK UĞRUNA, KÖYLÜLERİN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK UĞRUNA, MEMURLARIN, ÖĞRETMENLERİN VE YURTSEVER GENÇLERİN DEMOKRATİK-EKONOMİK-AKADEMİK TALEPLERİ UĞRUNA MÜCADELELERİNİ KAN VE ŞİDDETLE BASTIRMAYA ÇALIŞAN AMERİKANCI HAKİM SINIFLAR, İÇİNE DÜŞTÜKLERİ EKONOMİK VE SİYASİ BUHRANIN YÜKÜNÜ EMEKÇİ HALKIN SIRTINA YIKMAK İÇİN;

KÖLECE SÖMÜRÜLEN İŞÇİ SINIFININ BİN KERE DAHA FAZLA SÖMÜRÜLECEĞİ,

TOPRAK VE HÜRRİYETTEN MAHRUM YOKSUL KÖYLÜLERİN BİN KERE DAHA FAZLA YOKSULLAŞACAĞI,

EŞİNDEN AYRILAN, YUVASI DAĞITILAN ÖĞRETMENLERİN, MEMURLARIN BİN KERE DAHA KATLANILMAZ ACILARA BOĞULACAĞI

YILLARDIR MİLLİ ZULÜM ALTINDA EZİLEN KÜRT MİLLETİNİN EN IRKÇI, EN FAŞİST BASKILARI YAŞAYACAĞI,

SOKAKLARDA, MEYDANLARDA FAŞİST NAMLULARA HEDEF OLAN YURTSEVER GENÇLERİN, AYDINLARIN KİTLELER HALİNDE KATLEDİLECEĞİ BİR DÜZENİ,

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ GERÇEKLEŞTİRMEK İSTİYORLAR.

ONLAR ÜLKEMİZİ, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, YURTSEVER AYDINLARIN, BÜTÜN EMEKÇİ HALKIN DOLDURULDUĞU DEVASA BİR ZİNDANA ÇEVİRMEK İSTİYORLAR.

BU KANLI GİDİŞE DUR DEMEK İÇİN, ZULÜM VE TERÖRÜN EN ACIMASIZINI YOK ETMEK İÇİN, HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI YOLUNDA SAĞLAM ADIMLAR ATMAK İÇİN:

CAN DÜŞMANIMIZ FAŞİZME KARŞI TEK YUMRUK OLALIM!

- SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR!
- EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ÖDENMELİ, ASGARİ ÜCRET, AİLENİN İHTİYAÇLARI VE HAYAT PAHALILIĞI GÖZ ÖNÜNE ALINARAK YENİDEN TESBİT EDİLMELİDİR!
- İŞ KANUNU DEĞİŞTİRİLMELİ, 13, 17 ve 21. MADDELER İPTAL EDİLMELİDİR!
- GREV YASAKLARINA SON VERİLMELİ, LOKAVT YASAKLANMALIDIR!
- GENEL GREV, SİYASİ GREV, DAYANIŞMA GREVİ HAKKI KANUNLAŞMALIDIR!
- İŞÇİ-MEMUR AYIRIMI SON BULMALI, BÜTÜN ÇALIŞANLARA GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI TANINMALI, ÇALIŞANLARIN İŞ GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR!
- KENDİ SENDİKAMIZI, SENDİKA YÖNETİCİMİZİ KENDİMİZ SEÇELİM! SENDİKAMIZI KENDİMİZ YÖNETELİM!
- REFERANDUM KANUNLAŞMALIDIR!
- TARIM İŞÇİLERİ SİGORTALANMALI, SENDİKA VE GREV HAKKI ÖNÜNDEKİ BÜTÜN ENGELLER KALDIRILMALI VE BÜTÜN TARIM EMEKÇİLERİNİ KUCAKLAYAN TARIM İŞ KANUNU ÇIKMALIDIR!
- ÇIRAKLAR ÜZERİNDEKİ BASKIYA SON!
- İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALI, İŞSİZE İŞ SAĞLANMALIDIR!
- BÜTÜN AĞA TOPRAKLARI, HAZİNE ARAZİSİ KÖYLÜYE DAĞITILMALIDIR!
- KÖYLÜNÜN BANKAYA, TEFECİYE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİDİR!
- İPOTEKLER KALDIRILMALIDIR!
- KÜRT MİLLETİ ÜZERİNDE MİLLİ ZULME SON! MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!
- EMPERYALİSTLERLE İKİLİ ANLAŞMALAR İPTAL EDİLMELİDİR! ÜSLERE EL KONSUN! EMPERYALİZME ve SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI ÜÇÜNCÜ DÜNYA İLE BİRLİK!
- KIBRIS'TAN BÜTÜN YABANCI ÜS VE ASKERLER ÇEKİLMELİDİR!
- HALKA ZULÜM EDENLERDEN, FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR!
- ZİNDANLAR BOŞALSIN!
- 141-142-146-311-312. MADDELER İPTAL EDİLMELİDİR!
- SİYASİ PARTİLER, SENDİKALAR. DERNEKLER, ÜNİVERSİTELER, TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ KANUNLARINDAKİ BÜTÜN ANTİ-DEMOKRATİK HÜKÜMLER KALDIRILMALIDIR!
- MHP, ÜLKÜ OCAKLARI VE DİĞER FAŞİST ÖRGÜTLER DERHAL KAPATILMALIDIR! MİT DAĞITILMALI, FAŞİSTLER BÜTÜN DEVLET KADEMELERİNDEN ATILMALIDIR!
- İDAM CEZASI KALDIRILMALIDIR!
- KADINLAR VE ERKEKLER ARASINDAKİ EŞİTSİZLİĞE SON VERİLMELİ, KADINLARIN HER TÜRLÜ DEMOKRATİK VE SİYASİ HAKTAN YARARLANMASI TAM OLARAK GERÇEKLEŞMELİDİR!

Emekçi kitlelerin yükselen mücadelesinden büyük korku ve rahatsızlık duyan işbirlikçi burjuvazi ve onun siyasi iktidarının saldırıları giderek artmaktadır. Ülkemizde son dokuz ay içinde kırka yakın siyasi cinayet işlenmiştir. Ekonomik durum hızla kötüleşmektedir. Dış ticaret açığı 3,5 milyar dolara vardı. Döviz stokları güneş görmüş kar gibi erimiş durumda. Tekelci sermayenin en büyük döviz kaynağı olan işçi dövizleri % 9,1 oranında azaldı. Dış ödemeler dengesindeki açık 2 milyar doları buldu. Bütçede 40 milyar lira açık var. Et ve Balık kurumu ürünlerine zam yapılırken, elektriğe, şekere, çaya, taş kömürüne, linyite, çimentoya, kağıda, TCDD hizmetlerine yapılacak zamlar sıra bekliyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bir buhran içindedir. Çıkış yolunu, bütün yükü emekçi halkın sırtına vurmakta görüyor. Karlarını güvenlik altına alıp, sömürü ve talanını sürdürebilmek için faşist diktatörlük tezgahlamaya çalışıyor. MC iktidarı halkın temel ekonomik ve demokratik haklarına tecavüz ederek faşist diktatörlüğe geçişi kolaylaştırmak istiyor.

Fabrika hayatı cehennem hayatına dönmüştür. Kapitalistler daha çok kar etmek için en ilkel sömürü ve çalıştırma yollarını kullanmaktadırlar. İşçileri, bir insanın yapabileceğinden daha fazla iş çıkartmaya zorlamaktadırlar. Şahsuvar'da olduğu gibi, parça başına ücret sistemiyle, işçileri 10-12 saat çalışmak zorunda bırakıyorlar. Kanunlar günlük normal çalışma süresinin 8 saat olduğunu yazarlar. Ama çoğu iş yerinde işçiler zorla 10-12 hatta 16 saat çalıştırılmaktadır. Bu sömürüye karşı çıkan işçiler işten atılmaktadır. Uluslararası işçi sınıfı hareketi 8 saatlik işgünü için nice şehitler vermiştir. Ama birlik ve beraberlik içinde mücadele ederek yüzyıl önce kazanılmış bu hakkın patronlarca gaspedilmesine izin vermeyecektir. Dünya proletaryasının şanlı 1 Mayıs geleneğinin aydınlattığı yolda hedefimiz: SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR.

Hayat pahalılığı her geçen gün dayanılmaz bir hal almaktadır. Hakim sınıflar istemeseler de, resmi açıklamalarında fiat artışlarının % 19 oranında olduğunu söylemek zorunda kalıyorlar. Paranın değeri gitgide düşüyor. Buna karşılık gerçek işçi ücretleri 1975 yılının

(De.Sa.6'da)

Faşist Diktatörlük Tehlikesine Karşı, Faşizme Karşı: EYLEM BİRLİĞİ

İçinde bulunulan ekonomik ve siyasi buhrandan kurtulabilmek, ekonomik buhranın yıkıcı etkilerini işçilerin, köylülerin, dar gelirlilerin, tüm emekçi halkın omuzlarına yükleyebilmek için, hakim sınıfların en gerici kesimleri, faşist burjuva kesimleri yeni bir tırmanma ve saldırı içindeler. Onlar siyasi buhranı ortadan kaldırabilmek ve gerek hakim sınıflar cephesindeki, gerekse hakim sınıflarla halk kitleleri arasındaki keskinleşen çelişkileri gidermek için bir silah olarak da faşizme sarılıyorlar.

Uzun bir zamandan beri gerici basın, burjuvazinin yetkili ağızları, MC iktidarının sözcüleri; "Kızıl tehlike" den, "Devleti yıkmak isteyenlerden", "Beynelmilel komünizmin saldırısı" ndan dem vuruyorlar. "Büyük Türk Milleti", "Üstün ve yönetici Türk ırkı", "Milliyetçilik" laflarını ağızlarından düşürmüyorlar. Faşist demagojinin iki beylik silahı antikomünizm ve ırkçılık tekrar işletiliyor. Bununla onlar hazırladıkları ve uyguladıkları gerici, faşist tedbirlere, kitleler üzerindeki baskılara ve katliamlarına kılıf hazırlıyorlar. Burjuvazinin en gerici kesiminin en kanlı, en baskıcı açık diktatörlüğüne, faşist diktatörlüğe adım adım geçişi bu demagoji ile gizlemeye çalışıyorlar.

1971 tecrübesinden dersler çıkaran burjuvazi, faşist diktatörlüğün tezgahlanmasında yeni yollar deniyor.

FAŞİZM, ADIM ADIM TEZGAHLANIYOR:

Faşist burjuvazi, içinde bulunduğumuz uluslar arası ve ulusal şartlarda faşist diktatörlüğü bir darbe ile gerçekleştirmenin kendisini daha baştan tecrit edeceğini biliyor. Bu nedenle onlar şimdilik faşist diktatörlüğü adım adım tezgahlamak yolu içindedirler.

FAŞİSTLER, bizimki gibi ülkelerde kolay kolay bir kitle temeli sağlayamayacaklarını biliyorlar. Ama onlar 1971 deki tecrübelerinden dolayı böyle bir kitle temelinin gerekli olduğunun da farkındalar. Bu yüzden sivil faşist güçlerin örgütlendirilmesine hız veriyorlar. Kitlelerin baskı ve sömürüye karşı, sömürücü sınıflara karşı olan duygularına, anti-kapitalist duygularına hitap etmeye çalışıyorlar. Ekonomik ve siyasi buhranın kitleler üzerine yarattığı hoşnutsuzluğu istismar etmeye çalışıyorlar. En kanlı, en gerici faşist kligin ve onun siyasi temsilcisi MHP'nin ağzından sahte anti-kapitalist sloganlar düşmez oldu. İşçi sınıfının en değerli evlatlarını katletmeye çalışanlar, grev kırıcıları, patron köpekleri işçi sınıfı taraftarı kesildiler. "İş-ekmek-hürriyet, milliyetçi hareket" gibi aldatıcı, sahte sloganlar şimdi onların ağzından daha fazla duyuluyor. En küçük demokratik hak ve özgürlüklerin en büyük düşmanları sözde demokrasi şampiyonluğu yapmaya çıktılar. "Sosyal adalet", "Eğitim hürriyeti" "çalışma güvenliği" laflarını ağızlarından düşürmüyorlar.

FAŞİSTLER, birdenbire yoğunlaşacak baskı ve tedbirlerin, açık faşist diktatörlüğün en geniş kitlelerin nefret ve tepkisini doğuracağını geçmiş tecrübelerinden çok iyi biliyorlar. Onlar giderek artan gerici tedbirlerle demokratik hak ve özgürlüklere yapılan saldırılarla; azar azar ama sürekli yükselen saldırılarla, parlamentoya sürdükleri yeni gerici kanun teklifleriyle, var olan kanunların en gerici yorum ve uygulamalarıyla faşist diktatörlüğü adım adım ama giderek daha hızlı bir şekilde tezgahlamaya çalışıyorlar. Son kozlarını oynamadan, her türlü hak ve özgürlükleri - ne kadar varsa - en kanlı ve yıldırıcı yollarla ortadan kaldırmadan önce, bütün siyasi ve demokratik özgürlüklere kanlı bir şekilde bütünüyle son vermeden önce, emekçi yığınların geri bilinç düzeyinden ve revizyonistlerin ve reformistlerin kitleleri faşizme karşı pasif hale getirmelerinden yararlanarak faşist diktatörlüğe mümkün olduğu kadar yaklaşmayı seçiyorlar.

Ülkemizde burjuva demokrasisinin zaten olmaması, yani burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin zaten çok az ve çok kısıtlı olması onların işlerini kolaylaştırıyor.

Referandum hakkına kasdetme, grev oylamasının şekli ile ilgili yeni uygulamalar, devlet kuruluşlarındaki işçilerin kitle halinde bir anda memur sayılmaları ve böylece sendika ve grev haklarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, demokratik kitle derneklerinin siyasetle uğraşamayacağı şeklinde gerici yorumlar ve bu temel üzerinde bunlara uygulanan baskılar, keyfi miting ve yürüyüş yasaklamaları, kitap toplatma ve yayın yasakları ve parlamentoya gönderilmiş olan "özgürlükleri koruma" kanunları hepsi de faşist diktatörlüğe geçişin ağırları olarak gerici, faşist uygulama ve tedbirlerdir.

FAŞİST BURJUVAZİ, açık faşist diktatörlüğün tezgahlanması yolunda bunlarla yetinmez ve zaten yetinmiyor. Halkı yıldırmanın, işçilerin ve köylülerin gözünü korkutmanın ve böylece en geniş halk kitlelerini pasifleştirmenin bir yolu olarak, faşist kanunları ve çeteleri halka karşı savaşa sürüyor.

Yeni bir faşist diktatörlüğün hazırlığını yapıyor.

FAŞİZM BÜTÜN HALKIN DÜŞMANIDIR.

FAŞİSTLER, işçi-köylü-öğrenci gençliğin önemini dünya ve Türkiye tecrübelerinden dolayı çok iyi biliyorlar. Her türlü demagoji, kandırma ve satınalma yoluyla gençliği saflarına çekmeye çalışıyorlar. Ancak bizimki gibi ülkelerde faşizme karşı mücadelede işçilerin ve emekçi halkın örgütlenmesi zayıf olduğu halde, gençliğin uzun süreli ve kitle halinde faşist demagojinin etkisinde kalması mümkün değildir. Üstelik ülkemizin gençliği anti-faşist ve anti-emperyalist duygu ve fikirlerle dolu mücadeleci bir gençliktir. Bu yüzden faşizm anti - faşist gençliğin üzerine her yönden saldırıyor. Bununla hem gençliğin anti-faşist sesini susturmak, hem de bütün halka karşı başlattığı saldırısını bir müddet için de olsa perdelemek istiyor. En önemlisi faşizm bu yolla daha ileri hedefler için, işçi ve emekçi yığınlarına karşı başlattığı saldırıları daha da ilerletmek için hazırlık yapıyor ve saldırılar karşısında gençlik kitlelerin umursamazlığını sağlamaya ve böylece esas vuruşunu kolaylaştırmaya çalışıyor.

FAŞİSTLER, karşılarında en büyük engel ve güç olarak işçi sınıfını görüyorlar. İşçi sınıfının mücadelesini engellemek ve bastırma yolunda en gerici, faşist kanunları uygulamanın ve yeni kanunları hazırlamanın yanında, onun önderliği olduğu gibi işçi sınıfı ve en geniş emekçi yığınlarına karşı da açık ve kanlı saldırılarını artırıyor. Bu, onların gençliğe yönelik saldırılarının sadece bir başlangıç olduğunu da gösteriyor. Tariş'deki faşist komando baskınları, Seydişehir olayları, fabrikalarda grev kırıcısı, patron köpeği faşist çetelerin kurulması, grevlere ve direnişlere karşı düzenlenen silahlı baskınlar, faşistlerin baskı ve terörle işçileri ve emekçileri yıldırmak ve böylece güllük gülistanlık bir ortamda at koşturmak arzularını ortaya koyuyor.

FAŞİSTLER, sadece işçilere ve gençliğe değil, bütün ilericilere, demokratlara ve devrimcilere de düşmandırlar. Onlar devlet örgütünü bütünüyle faşistleştirmek, sağlamlaştırmak için yoğun bir faaliyete girişmişlerdir. Her düzeyde devlet kademelerindeki memur kıyımı, faşistlerin bütün devlet kurumlarına doldurulması ve bunların etkinliğinin sağlanması bu yoldaki adımlardır. İlerici-demokrat, devrimci, anti-faşist düşünceye sahip memurlar işlerinden çıkarılmakta, sürülmektedir. Bunlarla yetinmeyen burjuvazi, faşist tutumlarını halletmenin yolu olarak onların her türlü örgütlenme ve karşı koyma hakkını engellemekte ve bu yöndeki her adımı sert bir şekilde bastırmaktadır.

Geniş emekçi köylü yığınlarının içinde bulunduğu durum, toprak ağalığının varlığı, ülkemizde gericiliğin temellerinden birini teşkil ediyor ve faşizmin işini kolaylaştırıyor. Bu yüzden onlar köylülüğün içinde bulunduğu sefaletin sürmesinden yanadırlar. İçinde bulundukları anti-demokratik duruma karşı köylü yığınlarının toprak ve özgürlük mücadelesi her zamankinden daha azgın bir şekilde bastırılıyor. Çünkü köylü yığınlarının durumu burjuvaziye aynı zamanda daha ucuz işgücü ve kolay bir sermaye birikimi imkanı veriyor.

FAŞİZM, ırkçılık demogojisi temeli üzerinde ulusal duyguları çarpıtarak hakim ulus şovenizmini yükseltiyor. Faşizm ezilen sınıflara olduğu gibi ezilen ulus ve milliyetlere de azgın bir saldırı ve baskı, bunların amansız sömürülmesi demektir. Faşizm, "Türk milliyetçiliği" laflarıyla ülkemizdeki ezilen ulus ve milliyetlere karşı düşmanlığı körüklüyor. Faşistler bu yolla aynı zamanda işçi sınıfının birliğini bozmayı da amaçlıyorlar. Ülkemizdeki diğer ulus ve milliyetlerden işçiler, köylüler ve bütün emekçi halk üzerindeki faşist baskı ve terör artıyor. Onların her direnişi, her mücadelesi komando zulmü ve terörü ile bastırılıyor.

FAŞİSTLER, faşist diktatörlüğün tezgahlanmasında en büyük engelin tüm emekçi halkın işçi sınıfı önderliğindeki örgütlü birleşik gücü olduğunu çok iyi biliyorlar. Onlar en amansız ve azgın saldırılarını gerçek işçi önderlerine ve devrimcilere karşı yöneltiyorlar. Anti-faşist gençlik önderlerinin katledilmesi bu saldırının sadece bir başlangıcını teşkil ediyor. Onlar, devrimcileri, halk önderlerini yığınlardan tecrit etmenin, ortada bırakmanın ve kolayca ortadan kaldırmanın uygulamaları ve daha geniş hazırlıkları içindedirler.

FAŞİZM, sadece devrimcilerin düşmanı değildir.
FAŞİZM, sadece işçi sınıfının düşmanı değildir.
FAŞİZM, sadece ilerici-demokratların, anti-faşist bilinçli kişilerin düşmanı değildir.

FAŞİZM, ezilen ve sömürülen bütün halkın, işçilerin, köylülerin, gençliğin, ilerici aydınların tümünün ortak düşmanıdır. O, bir avuç en gerici burjuva kesimini en korsanca ve en kanlı bir şekilde zenginleştirmenin bir aracı, onların bütün halk üzerindeki yıldırıcı diktatörlüğüdür. Faşizm bütün halka karşı yönelmiş, her türlü demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklere ve taleplere yönelmiş bir tehlikedir. Faşist burjuvazi var olan en gerici kanunlarla ve bunların en gerici bir şekilde uygulamalarıyla yetinmiyor. Açık faşist diktatörlüğe geçişi kolaylaştırmak ve yakınlaştırmak üzere bir sıra yeni faşist kanunlar hazırlıyor ve varolan hak ve özgürlüklerin -ne kadar varsa onların- büyük bir kısmını rafa kaldırabileceği bir ortamı sağlamak üzere sıkıyönetime, burjuvazinin, tarihi en az işçi sınıfının tarihi kadar eski olan beylik silahına başvurmaya hazırlanıyor.

REVİZYONİSTLER VE REFORMİSTLER FAŞİZMİN İŞİNİ KOLAYLAŞTIRIYOR.

TİP, TSİP ve benzeri revizyonist partilerin, CHP reformistlerinin ve revizyonist-reformist sendika ağalarının, faşizmin artan saldırıları ve faşist diktatörlüğün adım adım tezgahlanışı karşısında sessiz kalmayı ve aktif tavır almamayı öğütleyen sözleri ve bu yöndeki faaliyetleri faşizme karşı mücadeleyi zayıflatıyor. Faşistlerin işini kolaylaştırıyor.

Ülkemizdeki revizyonistlerin büyük bir çoğunluğu Sovyet Sosyal- emperyalizminin açık işbirlikçileridirler. Onlar kendilerine zarar veren Amerikancı faşist diktatörlüğe karşı olmakla beraber, faşizmin kendisine karşı değildirler. Çünkü onlar, sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi sosyal-faşist (sözde sosyalist, özde faşist) bir diktatörlüğün gönüllü taraftarlarıdırlar. Onlar bu anlamda reformistlerden daha tehlikelidirler. Revizyonistler, yüzlerindeki sosyalizm maskesinin yeteri kadar düşmemiş olmasından faydalanarak, yükselen kitle hareketini saptırmak istiyorlar. Buhranın kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluğu kullanmak ve işçileri ve emekçi halkı, işçi sınıfına ihanetin bayrağı olan kendi bayrakları altında toplamaya çalışıyorlar.

Ama onlar aynı zamanda tarihsel görevlerini, yani, dar gününde burjuvaziye omuz vermek görevlerini de yerine getirmek durumundadırlar. Bu yüzden bir ellerini de düzenin devamı için burjuvaziye uzatıyorlar. Yükselen halk hareketini mümkün olduğu kadar zararsız hale getirmeye çalışıyorlar. Bütün bu sebeplerden dolayı onlar, faşizme karşı mücadelede tutarsız ve yalancıdırlar.

Onlar "faşistlerin oyunlarına gelmeyelim" diyerek MC iktidarının tehditleri karşısında öğretmenlere hak ve özgürlüklerine yapılan saldırıyı sessizce sineye çekmelerini söylediler. Her gün bir kurban veren gençliğe ise "ortada dolaşmamalarını", "bir avuç faşist saldırganı polis kuvvetleriyle başbaşa bırakmalarını" öğütlüyorlar. İşçilerin ve köylülerin kararlı direnişlerinin yanında değil karşısında yer alıyor, devrimcileri polise teslim ediyorlar. Lafta faşizme karşı mücadele çağrıları yaparken, iş uygulamaya geldimi değil siyasi hak ve özgürlüklerden, ekonomik- demokratik çıkarlardan bile vazgeçmek gerektiğini söylüyorlar. Böylece faşizmin serbestçe at oynatabileceği bir ortamın savunuculuğunu yapıyorlar.

CHP reformistlerine gelince, onlar da bir işçi-köylü iktidarından yana değillerdir. Onlar burjuvazinin düzeninin daha yumuşak bir şekilde, kendilerine zarar vermeden devamını isterler. İşçilerin daha güler yüzle, daha tatlı dille soyulmasından yanadırlar. Bu yüzden de faşizme ve faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadelede tutarsızdırlar.

CHP reformistleri, faşist diktatörlük tehlikesinin kesin olarak ortadan kaldırılmasının, faşizmin kesin olarak altedilmesinin bir devrim ve iktidar meselesi olduğunu; demokratik halk iktidarının kurulması ve kararlı bir şekilde sürdürülmesi meselesi olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Halkın mücadele ufkunu daraltmaya, hedeflerini budamaya çalışıyorlar. Yığınlar arasında meselenin daha değişik yollardan da çözülebileceği hayallerini yaymaya çalışıyorlar. Reformları, seçimleri ve parlamento oyunlarını çözüm yolları olarak gösteriyorlar. Onlar yükselen kitle hareketini saptırmak ve gelecekteki bir seçimde daha fazla oy toplamak için kullanmaya çalışıyorlar.

Reformistler, demokrasi düşmanlarından demokrasi, kölecilerden hürriyet beklemenin mümkün olduğu yutturmacasını yayıyorlar. MC iktidarının başı Demirel'e demokrasiyi beraberce kurtarmayı teklif ediyorlar. 1973 seçimlerinden sonra CHP reformistleri, faşizmin kesin olarak yenilgiye uğratıldığı yalanını yaydılar. Faşizmin kanlı terörüne sünger çekilmesi gerektiğini savundular. Onlar halkı faşizmin gelip geçici bir şey olduğuna inandırmaya çalışıyorlar. Faşizmin, proletarya devrimleri çağında, kapitalizmin genel bunalımı çağında, ulusal kurtuluş devrimleri çağında burjuvazinin son çaresi olduğu gerçeğini gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

Revizyonistler de, reformistler de faşizme karşı yöneltilen her kararlı ve aktif mücadeleyi "provokasyon" olarak göstermeye çalışıyorlar. "Aman uslu durun yoksa kanlı faşizm gelir" sözleriyle halkın gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Faşizme karşı mücadele revizyonistlere ve reformistlere karşı ideolojik mücadeleyi de gerektiriyor.

Şartlar bir işçi-köylü iktidarına imkan vermiyor olsa bile, en azından faşist diktatörlüğün tezgahlanmasını engellemek ve onun önünü kesmek mümkündür. Bunlar sadece işçilere, köylülere, tüm halka ve onun örgütlü olup olmamasına bağlıdır. Mücadeledeki önderliğin sağlamlığına ve mücadeledeki kararlılığa bağlıdır. Bunlar, faşist diktatörlük tehlikesi karşısında halkın uyanıklığına bağlıdır. Bunlar bize, hepimize bağlıdır.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK ENGELLENEBİLİR VE ENGELLENMELİDİR!

Faşistlerin bütün demagojilerine rağmen, bütün "kızıl tehlike", "devleti ele geçirmek isteyenler", "beynelmilel kominizmin saldırısı" teranelerine rağmen, geniş halk yığınları kendileri için asıl tehlikenin faşist tırmanışın ta kendisi olduğunu her geçen gün daha fazla kavrıyorlar. Halkın ekonomik- demokratik ve siyasal çıkarlarına, hak ve özgürlüklerine kasdedenlerin faşistlerin ta kendileri olduğu her geçen gün daha fazla ortaya çıkıyor. Yakın geçmişteki 1971 tecrübesi faşistlere olduğundan çok işçilere, köylülere, aydınlara ve gençliğe ışık tutuyor. 1971 faşizminin bir avuç en gerici burjuva için zenginleşme, sömürüyü yoğunlaştırma, katmerleştirme ve halkın kendilerine karşı yönelen her hareketini kan ve ateşle bastırabilmenin aracı olduğu ortadadır. 1971 faşizminin işçiler, köylüler, tüm emekçi halk için ise baskı, terör ve yoksulluk olduğu, halkın en değerli evlatlarının bu dönemde katledildiği, ekonomik-demokratik ve siyasal hakların ve özgürlüklerin bu dönemde toptan rafa kaldırıldığı da açıktır.

Faşizmin sınıfsal niteliği her geçen gün daha fazla açığa çıkmakta ve daha geniş kitleler tarafından kavranmaktadır.

FAŞİZM, hakim sınıfların emekçi kitlelere giriştiği en amansız saldırıdır.

FAŞİZM, işçi sınıfının, emekçi halkın, gençliğin ve aydınların en amansız düşmanıdır.

Ancak bütün bunların yanında faşizm tüm halk için, işçiler, köylüler için bir kader, bir alınyazısı değildir.

Burjuvazinin faşist diktatörlüğü azgın bir egemenliktir, ama aynı zamanda o çürük bir egemenliktir de.

Faşist diktatörlük tehlikesinin kesin olarak ortadan kaldırılmasının, faşizmin yokedilmesinin ancak bir iktidar meselesi olduğunu, işçi-köylü demokratik iktidarının kurulması meselesi olduğunu bir an bile akıldan çıkarmamalıyız. Ancak şunu da iyi bilmeliyiz ki faşizm burjuvazinin tek diktatörlük biçimi değildir. Faşizm mezara gömülemese, bir daha dirilemeyecek bir hale getirilemese bile faşist diktatörlük engellenebilir ve engellenmelidir.

FAŞİZME KARŞI KİTLELERİN HAREKET BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR!

Faşistlerin bütün yalanlarına ve demagojilerini açığa çıkarmalı, faşizmin sınıfsal özünü her fırsatta ortaya koymalıyız. Kendini nasıl maskelemeye çalışırsa çalışsın her ne kılığa girerse girsin, hangi yollardan iktidara gelirse gelsin, faşizmin, burjuvazinin en gerici kesiminin bütün emekçi halk üzerindeki açık, yıldırıcı diktatörlüğü ve bütün halka yöneltilmiş azgın bir saldırısı olduğunu her yerde ve her fırsatta açıklamalıyız.

Revizyonistlerin ve reformistlerin sözlerinin aksine, faşist saldırıya, faşist diktatörlük tehlikesine karşı pasif değil aktif bir tavır almalıyız. Saldırganın her adımını engellemeli, Halkın bütün mevzilerini sonuna kadar ve kararlılıkla savunmalıyız.

Faşizm halkın bütün kesimlerinin somut taleplerine, çıkarlarına, demokratik hak ve özgürlüklerine ve siyasal çıkarlarına karşı açık bir saldırıdır. Her yerde somut talepleri; ekonomik, demokratik ve siyasal talepleri ön plana çıkarmalıyız. Bu talepler etrafında en geniş birliği sağlamalı ve saflarımızı sıklaştırmalıyız.

Hiç bir mevzi, hiç bir mücadele alanı faşistlere sessizce terkedilemez. Yükselen faşizme karşı her yerde, her alanda somut talepler etrafında en geniş yığınları kucaklayan aktif gösteriler, direnişler, mitingler, toplantılar yapılmalıdır.

Yükselen faşizme karşı, faşist diktatörlük tehlikesine karşı yöneltilen her sesi, her eylemi sonuna kadar desteklemeli; her direnişe, toplantıya, mitinge, yürüyüşe katılmalı ve en geniş katılmayı sağlamalıyız.

Faşizm kendi önünde en büyük engel olarak işçi sınıfını, örgütlü işçi gücünü görür. O, bütün işçilerin ortak düşmanıdır. Faşizm grev, örgütlenme, sendika kurma ve seçme, toplu sözleşme haklarına yöneltilmiş, bütün işçilerin çıkarlarına yöneltilmiş azgın bir saldırıdır. Burjuvazi tarafından satın alınmış, kendi sınıfına ihaneti meslek haline getirmiş patron köpekleri, grev kırıcıları dışında bütün işçiler, hangi siyasi partinin taraftarı olursa olsunlar, faşist burjuvazinin saldırısına karşı kendi sınıf çıkarlarını korumak temeli üzerinde birleşebilirler ve birleşmelidirler.

Faşizm yalnız işçilerin değil, ezilen sınıf ve kesimlerden bütün halkın; işçilerin, köylülerin, memurların, öğrencilerin, aydınların, tüm emekçi halkın ortak düşmanıdır. Direkt olarak bize yönelmemiş gibi görünse de faşizmin her saldırısına aktif bir şekilde karşı çıkmalıyız. Faşizme karşı bütün halkın birliğini, bütün demokratik güçlerin, kuruluşların birliğini sağlamalıyız, yükselen faşizme karşı mücadelede faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadelede, birleşebilecek bütün güçlerle birleşmeliyiz.

Bu en geniş birliği sağlamada öne sürülmesi gereken bir tek koşul vardır. Eylem birliği, faşizme karşı, faşist diktatörlük tehlikesine karşı, halk düşmanlarına karşı yöneltilmiş olmalıdır.

Ekonomik ve siyasi buhranın sonuçlarını gerçekten egemen sınıfların sırtına; kapitalistlerin, toprak ağalarının sırtına yüklemek için eylem birliği...

İşçilerin, köylülerin, gençliğin, aydınların, memurların, tüm halkın çıkarlarının ve haklarının; demokratik hak ve özgürlüklerinin, siyasal istemlerinin yok edilmesine karşı; faşist diktatörlük tehlikesine karşı, faşizme karşı eylem birliği...

İşte en geniş kitlelerin eylem birliği bu temeller üzerinde sağlanmalıdır.

Haftalık Gazete
* Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
* Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
* Yönetim Yeri: Alaşköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL
* Yazışma Adresi: P.K.1107 Sirkeci-İSTANBUL
* Abone Şartları: Yurtiçi yıllık:125.-TL., Altı aylık:65.-TL.
Yurtdışı yıllık:200.-TL., Altı aylık:100.-TL.
* İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
* Dizgi: Olimpiyat IBM Dizgi Bürosu
* Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
HALKIN KURTULUŞU

İşçilerin, Köylülerin, Bütün Dünya Halklarının Büyük Önderi LENİN'i Anıyoruz (1870-1924)

LENİN, DEVRİMİN TEMEL SORUNUNUN İKTİDAR SORUNU OLDUĞUNA, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA BİLE SINIF MÜCADELESİNİN DEVAM ETTİĞİNE DAHİYANE BİR ŞEKİLDE İŞARET ETTİ.

Lenin, 21 Ocak 1924'de, ardında, proletarya ve ezilen dünya halklarına paha biçilmez bir bilim hazinesi ve bunun üzerinde yükselen muzaffer bir proletarya devrimi, sosyalizmi inşa yolunda güçlü bir proletarya iktidarı bırakarak öldü.

1900'lerin Rusya'sı, köle ce sömürülen, milyonlarca işçinin, milyonlarca köylünün, zulme karşı başkaldıran binlerce aydının: Çarlığın kahredici baskısı, toprak ağalarının kamçılı zulmü altında yaşadığı bir ülkeydi.

1900'lerin Rusya'sı, Rus olmayan bir çok milletin, milli zulüm altında yaşadığı, kitle halinde Yahudi katliamlarının düzenlendiği bir milletler hapishanesiydi.

1900'lerin Rusya'sı, aynı zamanda, çarlık istibdadının zulmüne, gerici sınıfların azgın sömürüsüne karşı fabrikalarda, tarlalarda, maden ocaklarında direnen milyonlarca işçinin bağrından sayısız önderler çıkardığı, eli kanlı polis teşkilatı Okhrana'nın işkence ve terörüne boyun eğmeyen sayısız önderler çıkardığı bir ülkeydi.

Ve Lenin, işte bu proletaryanın önderlerinden biri, Rus proletaryasının çarlığa, köhnemiş burjuva düzenine karşı mücadelesinin önderi, 1917 Şubat ve Ekim devrimlerinin önderi, ezilen dünya halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı kurtuluş mücadelelerinin önderiydi.

Lenin, kapitalizmin çürümekte olduğu aşamasını, emperyalizmi ve onun savaşçı karakterini, ekonomik ve siyasi bütün temelleriyle açıklamış, tıpkı I. paylaşım savaşında görüldüğü gibi emperyalistler arası rekabet ve pazar paylaşımı mücadelelerinin doğal sonucu olarak, emperyalist savaşların kaçınılmazlığına işaret etmişti.

Haklı ve haksız savaşları tanımlarken, emperyalist ve sömürgeci devletlerin hegemonya ve sömürüsüne karşı mazlum milletlerin kurtuluş mücadelelerinin önemi üzerinde ısrarla durmuş, devrimin odak noktasının giderek doğuya doğru kaydığını ve ezilen milletlerin kurtuluş mücadelelerinin, proletarya devrimlerinin vazgeçilmez ve en güçlü müttefiki olduğunu defalarca belirtmişti.

Ve yine Lenin, proletaryanın ve onun partisinin devrimde öncülüğü meselesini, işçi-köylü ittifakının ve sosyalizmin inşasında proletarya diktatörlüğünün mutlak zorunluluğunu, marksizmi akla gelmedik tahrifatlara uğratan her türden burjuva ajanı revizyonistlere ve oportünistlere karşı, kararlılıkla savundu ve geliştirdi.

Devrimin temel sorununun iktidar sorunu olduğuna, proletarya diktatörlüğü altında bile sınıf mücadelesinin devam ettiğine ve proletaryanın iktidarı korumasının devrim yapmaktan daha zor olduğuna, dahiyane bir şekilde işaret etti.

Ve iki süper devletin, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin pazar paylaşım ve dünya hegemonyası uğruna kıyasıya mücadele ettikleri, Lenin'i bir kere daha doğrulayan günümüz dünya şartlarında, proletaryanın, ezilen halkların ve mazlum milletlerin kurtuluş mücadeleleri, Leninizmin bayrağını yücelerde tutuyor.



MUSTAFA SUPHİ'Yİ ANIYORUZ (1883-1921)

MUSTAFA SUPHİ VE 14 YOLDAŞI 55 YIL ÖNCE TÜRKİYE BURJUVAZİSİ TARAFINDAN ALÇAKÇA KATLEDİLDİLER.



Türkiye proletaryasının devrimci önderlerinden, hayatını işçilerin, köylülerin, Doğu halklarının kurtuluş mücadelelerine adamış Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, bundan 55 yıl önce Türkiye burjuvazisi tarafından alçakça katledildiler.

Mustafa Suphi ve yoldaşları, emperyalist işgale karşı savaşmak ve Türkiye işçi sınıfını ve köylülerini teşkilatlandırmak isteğiyle uzun yıllar sonra Türkiye'ye dönmüşlerdi.

Burjuvazinin sinsice kurduğu ve köpeklerine ta Kars'dan itibaren uygulatmaya başladığı alçakça tuzak, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının 1921'in 28 Ocağını 29'a bağlayan gece Karadeniz'de Sürmene açıklarında boğdurulmalarıyla sonuçlandı.

Gözü dönmüş hakim sınıfların Türkiye devrimcilerine yönelttiği katliamlar, komplolar her geçen gün yaygınlaşarak-bazan yavaşlayarak, bazan daha da hızlanarak- devam etmektedir. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katledilişi, bize, burjuvazinin ikiyüzlülüğüne karşı, her zaman uyanık olmak gerektiği dersini veriyor.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının, o günden bu yana halkın kurtuluşu uğruna can verenlerin hesabı Türkiye hakim sınıflarına, günü gelecek kat kat fazlasıyla sorulacaktır.

ARKADAŞLAR KARDEŞLER

HALKIN KURTULUŞU işçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin gazetesidir; halkın gazetesidir.

Döküm işçileri, maden işçileri, yol işçileri, pamuk-tütün işçileri, tekstil, gıda, deri işçileri; bütün erkek ve kadın işçi arkadaşlar; kendi gazetenize fabrikadan, atölyeden, tarladan mektup yazın. Hangi şartlarda yaşıyorsunuz, ücretiniz çoluk çocuğunuza yetiyor mu? Patronun sömürü ve baskısına karşı nasıl mücadele ediyorsunuz? Sendikanız var mı? Sendikanızdan memnun musunuz? Memleketin gidişi hakkında ne düşünüyorsunuz? İşçilere, köylülere, bütün halka insanca yaşama hakkı tanımayan bu düzeni kökten değiştirmek için ne yapılmalıdır? Nasıl mücadele edersek başarıya ulaşabiliriz?

Topraksız, az topraklı köylü arkadaşlar; kredi alamayan, ürettiklerini tefeciye, vurguncu tüccara kaptıran köylü arkadaşlar HALKIN KURTULUŞU'na mektup yazın. Sizin çektiklerinizi herkes duysun. Toprak ağalarına, tefecilere karşı köylü mücadelesini herkes duysun, ders çıkarsın.

Kürt milletinden zulüm ve sömürü, jandarma süngüsü, komando kurşunu altındaki işçiler, köylüler, bütün demokratlar; HALKIN KURTULUŞU'na yazın ki gazetemiz milli baskı ve zulme karşı mücadeleyi güçlendirmeye hizmet etsin.

Devletin her kademesinde, çeşitli özel ve kamu kuruluşlarında çalışan bütün demokrat yurtsever aydınlar; her türlü yolsuzluğu, çevrilen oyunları ve haksızlıkları açığa çıkarmak bir yurtseverlik ve namus borcudur. Ayrıca ülkenin çeşitli meseleleri hakkında inceleme, araştırma çalışmalarınız halkın mücadelesine ışık tutacaktır. HALKIN KURTULUŞU'na yazın.

İşçiler, köylüler, öğretmenler, öğrenciler, askerler, memurlar, bütün yurtseverler HALKIN KURTULUŞU'na sahip çıkın. Mektup yazın, abone olun, abone bulun, gazeteyi elden ele dolaştırıp okutun. Eksiğini, yanlışını eleştirin.

HALKIN KURTULUŞU'nu en uzak köşelere ulaştırabilmek, ancak bizim yorulmaz çalışmalarımızla mümkün olacaktır. HALKIN KURTULUŞU'nu her yerde görmek istiyorsak, dağıtıcı ve bayilerden çok sayıda satın alıp her fabrikada, her köyde, her okulda, her dernekte bizzat bizim satmamız gerekir. Dağıtıcı ve bayilerde gazetinin satışını kontrol edin. Şehrinizdeki, kasabanızdaki baş bayileri, dağıtıcıları şimdiden uyarın, ne kadar gazete alabileceğinizi bildirin, çok sayıda getirmelerini söyleyin. HALKIN KURTULUŞU'nu yurdun en uzak köşelerine kadar bizim ulaştırmamız gerektiğini unutmamalıyız.

Halkın gazetesi HALKIN KURTULUŞU bizim, hepimizin eseri olmalıdır.

HALKIN KURTULUŞU

sorgusuz, sualsiz katledilenler halkın evlatlarıdır

HERŞEY HALKIN GÖZLERİ ÖNÜNDE OLUYOR ... GELİYORLAR, BİR GECEKONDU SARILIYOR, ATEŞ AÇILIP İÇİNDEKİLER ÖLDÜRÜLÜYOR. SAĞ KALANLARIN BAŞINA TORBA GEÇİRİLİYOR. MİT'E, İŞKENCEYE GÖTÜRÜYORUZ DİYORLAR.

BİR BAĞ EVİNDE 3 KİŞİ 700 JANDARMA VE POLİS TARAFINDAN SARILIYOR. 3 YURTSEVER HELİKOPTERLE BOMBALANARAK ÖLDÜRÜLÜYOR. ÖLÜLERİ YERLERDE SÜRÜKLENİYOR.

KATLİAMLARI PROTESTO EDEN GENÇLER SOKAK ORTASINDA KURŞUNLANIYOR, ÖLDÜRÜLÜYOR.

ÖLÜME, İŞKENCEYE, BASKIYA RAĞMEN MÜCADELE DEVAM EDİYOR. HER ÖLEN DEVRİMCİNİN, YURTSEVERİN YERİNİ HALKIN YÜZLERCE YİĞİT EVLADI DOLDURUYOR. FAŞİZMİN ZULMÜ KARŞISINDA MÜCADELENİN SAFLARI GENİŞLİYOR.











Şahsuvar Direnişi 75. Gününde

İstanbul, Topkapı Maltepe'deki Şahsuvar kilit, pergel, kaplama işyerinde direniş 75. gününe ulaştı. 64 işçinin 44'ü direnişte. Direnişteki işçilerin hepsi de kısa bir süre önce Disk'e katılma kararı alan Çağdaş Metal-İş üyesi.

DİRENİŞ NASIL BAŞLADI?

Bir kadın işçi direnişin nasıl başladığını ve gelişimini şöyle anlatıyor: "Sendikamız Türkiye Metal-İş bizimle ilgilenmediği için, Çağdaş Metal-İş'e geçtik. Ve eski temsilciyi değiştirmek istedik. Bunun üzerine Türkiye Metal-İş yöneticileri patrona telefon ederek, sizin orada bir uyanma var, buna engel olun, diyorlar.

'O gün akşam ve ertesi sabah, üç arkadaşımız işten atıldı. Atılan arkadaşlardan Binali Aktaş, öğlen paydosundan sonra bizimle birlikte içeri girmek istedi. Patron, "suratını beğenmedim, sen burada çalışamazsın" diyerek Binali'yi içeri bırakmadı. Daha sonra da, patron ve müdür İsa Çetin, arkadaşımızı tokatlıyarak dışarı attılar. Bu durumu protesto eden bizleri de kapıları kapatarak, içeri almadılar. Ama bu arada gelen bir müşterinin girmesi için kapı tekrar açılınca, fırsatı kaçırmadık, hepimiz içeri girdik. İşimizin başına geçmek üzere yukarı çıkarken, ustabaşı Attila Erbilli tornavidasını savurarak önümüzü kesti. Sonra patron geldi, yanında noter de getirmişti. Temsilciyi değiştirmek isteyenlerin isimlerini aldılar. Tekrar işimizin başına dönmüştük ki, patron kolumuzdan tutarak çalışmamızı engelledi ve alelacele çağırdığı polislere, "atın bu çingeneleri dışarı" diye emir verdi. Yüzümüze karşı savurduğu binbir hakarete rağmen biz çıkmadık, merdiven başında bekledik. Paydosta evlerimize gittik. Sabah geldiğimizde kapıları bize açmadılar. Patron kendi adamlarını içeri aldı, bizi almadı. Biz de noter getirip durumu tesbit ettirdik. Ertesi gün bizi gene içeri almadı. Biz yine notere durumu tesbit ettirdik. Sonra dışarda bir ateş yakıp, bir de çadır kurduk. Ve 75 gündür de bu çadırdayız, direniyoruz."

Şahsuvar fabrikasının patronları Zait ve Ruşit Şahsuvarlar ve müdür İsa Çetin, direnişteki işçileri yıldırmak için ellerinden geleni yapıyor, dışardan adam getirterek direnişi kırmaya çalışıyorlar. İşin tuhafı şu ki, bütün bu kirli işleri yürüten ve işçi düşmanlığını Binali arkadaşı tokatlamaya kadar vardıran müdür İsa Çetin, "işçi dostu" olduğunu iddia eden CHP'nin İstanbul delegesidir.

"TUVALETE GİTSEK SAAT TUTARDI"

Yaşlı bir başka kadın işçi ise, hangi şartlarda çalıştıklarını şöyle anlatıyor:

"3 senedir bu fabrikada çalışıyorum. 840-850 lira aylık alıyoruz. İşimiz çok ağır. Bir koli, iki koli mal verirler. Onu bitirmek zorundayız. Bana günde 120 tane ispanyolet verirlerdi. Bunu bitirmek zorundaydım. Bitiremezsem saatim dolsa da eve gidemezdim. Mutlaka bitirmek zorundaydım. Bunun için normal çalışma saatinden daha fazla çalışırdım. Çalıştığımız bu saatler için mesai ücreti almazdık. Usta başı bizi çok zorlardı, kafamızı kaldırmamıza izin vermezdi. Tuvalete gitsek saat tutardı."

DİRENİŞ ÇADIRIMIZ EĞİTİM ÇADIRI OLDU; SONUNDA ONLARI MAĞLUP EDECEĞİZ.

Direniş çadırlarını eğitim çadırına dönüştüren Şahsuvar işçileri, İzsal grevindeki çadırı kahvehaneye çeviren Maden-İş yöneticilerini de suçluyorlar ve eğitime yer vermedikleri için İzsal'daki işçi kardeşlerini eleştiriyorlar.

Direnişteki bir işçi arkadaş şöyle diyor: "Biz burada sadece ekonomik mücadele değil, siyasi mücadele de veriyoruz. Sömürülen bir sınıfın, sınıfımızın mücadelesini veriyoruz. Mücadelemizde yalnız değiliz, tersine, Elka'da, Or-Ko'da, İzsal'da, Ak-Ar'da, Kanat'ta mücadele eden kardeşlerimizle tam bir dayanışma içindeyiz."

Bir başka kadın işçi arkadaş ise kararlılıklarını ve mücadelenin başarıyla sonuçlanacağına olan inançlarını dile getirirken, "75 gündür direniyoruz. Ve sonuna kadar direnmekte kararlıyız. Hiçbirimiz ümitsiz değiliz. Mutlaka kazanacağız. Ve onları mağlup edeceğiz." diyor.

Şahsuvar işçileri mücadelelerinin eksik yanlarını giderdiklerinde, özellikle iş güvenliğinin disiplin kurulunda işçilerin çoğunlukta olmasıyla sağlanacağını kavradıklarında, önlerindeki engelleri aşmaları da ha da kolaylaşacak, patronun oyunları bir bir bozulacaktır.

Şahsuvar işçilerinin sendikal özgürlük ve işgüvenliği uğruna mücadelelerini desteklemek bütün devrimcilerin görevidir.



Şahsuvar işçileri direniş çadırı önünde.



Şahsuvar işçileri civar fabrikadaki işçi arkadaşlarıyla.

ELKA' DA GREV

ASİS Sendikası'na üye işçilerin İstanbul Elka işyerinde sürdürmekte oldukları grev 73. gününü doldurdu. Elka işverenine karşı bilinçli ve kararlı bir mücadeleyi sürdüren 850 Elka işçisi grev bayrağını açan ASİS sendikasının çatısı altında kenetlenmiş durumda.

İLK GREV!

Elka işçilerinin Kasım ayı içinde başlattıkları grev, Elka işyerinde 20 yıldan bu yana konulan ilk grev, işçiler, geçen yıl Şubat ayında ilk defa üç günlük bir direnişe geçtiklerini belirterek, şöyle diyorlar:

"Geçen yıl başlattığımız direnişte çok tecrübesiz davrandık. Araya kaymakam girdi. Kimsenin işten atılmayacağına söz verdiler. Bir protokol imzalayarak işbaşı yaptık. İşbaşı yaptıktan sonra, patron sözüne güvenmenin nelere mal olduğunu görmeye başladık. Patron direnişe önderlik eden arkadaşlarımızı grup grup atmaya başladı. Bu güne kadar 126 arkadaşımız işten atıldı. O zamanki sendikamız Ağaç-İş bütün bu olanlara göz yumdu."

DİSİPLİN KURULUNDA ÇOĞUNLUK İÇİN MÜCADELE!

ELKA işyerinde 1000'i işçi olmak üzere 1100 kişi çalışmakta. İşçilerin 850'si Devrimci ASİS sendikası üyesi. 145 kadarı patron sendikası sarı Ağaç-İş üyesi. Ağaç-İş üyesi işçiler greve katılmıyor. Fakat çalışmıyorlar da...

ELKA'da greve çıkan işçilerin istekleri de, ilk grev olmasına rağmen, alışılmış isteklerden çok değişik. Grevci işçilerin ve sendikalarının başlıca istekleri şunlar:

1) Dokuz ay önce patron sendikası sarı Ağaç-İş tarafından yapılan toplu iş sözleşmesinin yenilenmesi.

2) Fabrika disiplin kurulunda iki işveren ve bir işçi temsilcisi bulunuyor. İşçiler, iş güvenliğinin sağlanması için bunun değişmesini istiyorlar. Disiplin Kurulunun iki işçi ve bir işveren temsilcisinden oluşması için mücadele veriyorlar.

3) Toplu-iş sözleşmelerine işçilerin de katılması ilkesinin patron tarafından kabul edilmesi. Toplu-iş sözleşmelerinin sendika-işçiler-patron arasında yapılması.

İşçilerin son iki isteğini işveren kabule yanaşmıyor. İşçiler ve sendikaları ise bu iki isteği kabul ettirinceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirtiyorlar. Patronun son iki isteği kabul etmemesinin nedenleri şöyle sıralanabilir:

1) Disiplin kurulunda iki işçi temsilcisinin bulunması patronun işine gelmemekte. Çünkü; bu taktirde işveren istediği işçiyi, istediği zaman işten atamayacaktır.

●DİSİPLİN KURULUNDA İŞÇİLER ÇOĞUNLUKTA OLMALIDIR!

2) Üçüncü maddeyi ise, işçilerle aynı masaya oturmayı şerefsizlik ve küçülmek olarak gördüğünden kabul etmiyormuş! Acaba gerçek ve tek neden bu mu? Değildir elbette...

Patron bu maddeyi kabul ettiği taktirde, işçiler de toplantılara katılacak ve söz sahibi olacak. Böylece patron, kapalı kapılar ardında pazarlığa oturma ve sendika satın alma olanağını yitirecektir.

ELKA'DAKİ MÜCADELE YALNIZ PATRONA KARŞI VERİLMİYOR.

Bu konuda Elka'dan bir işçi şunları söylüyor: "DİSK yöneticileri sendikamızın tüzüğünde yer alan, sendika yöneticilerinin işçiler tarafından seçilmesi, toplu sözleşmelere işçilerin de katılması gibi maddelerden dolayı grevimizi desteklemiyor. Bize her türlü yardımı kestiler."

ELKA işçileri, iki ayı geçen bir süreden beri yağmur, kar, soğuk demeden mücadelelerini sürdürüyorlar. Çeşitli baskılara, zorluklara ve her türlü saldırılara göğüs gererek sürdürüyorlar bu mücadelelerini. ELKA işçilerinin grevini, Jandarma Komutanının kanunsuz bir şekilde işçileri zorla dağıtması, barakalarını yıkması ve dışardan getirdikleri işçileri fabrikaya sokup çalıştırması bile engelleyemedi. Tersine, ELKA işçileri çok şey görüp, öğrendiler.

Grev okulunun başarılı birer öğrencileri olan, ekonomik mücadeleyle siyasi mücadeleyi birbirinden ayrı düşünmeyen ELKA işçilerinin kararlı mücadelesi, DİSK yöneticilerinin gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkarmaktadır.

ELKA'DAKİ GREVE DESTEK OLALIM!

Evet, bu gün patrona ve işçiden yanaymış gibi görünen sendika ağalarına karşı, patron ve sendikayla birlikte aynı masaya oturmanın mücadelesini veriyor ELKA işçileri. ELKA işçilerinin örnek mücadelesi tüm işçi sınıfımıza ve devrimci sendikalara rehber olsun. ELKA işçilerinin, "işçiler sendika yönetimine" sloganı doğrultusunda başlattıkları mücadeleye omuz verelim. ELKA işçilerinin açtığı "patron ve sendikayla aynı masaya oturma" mücadelesinin bayrağını yükseltelim.

ELKA işçileri, bu mücadeleye inanan, bu mücadeleye omuz veren her devrimciden, her devrimci kuruluştan maddi yardım bekliyor. "Posta çeki No:10088956 Anafartalar-ANKARA hesabına yolunuz üstündeki bir postahaneye uğrayarak yatırabilirsiniz."



ELKA GREVİ (İşçiler jandarma kordonu altında)



ELKA grevi işçiler barakayı yıkmak isteyen jandarmaya karşı direnirken.

"Necmettin Gökçe! Biz, Alsan ve Thyssen İşçileri Sana Köle Olmayacağız"

Necmettin Gökçe'ye ait Thyssen ve Alsan Brülor fabrikalarında çalışan 90 işçiyiz. Üzerimizde yoğun bir baskı var. Patron her toplu iş sözleşme döneminde tazminatsız çıkışlar yapıyor. Alsan işçilerini Thyssen'e aktarıyor ve böylece işçileri toplu iş sözleşmesinden mahrum ediyor. Aynı işlemi Thyssen işçilerine yapıyor. Böylece işçileri hep aynı ücretle çalıştırıyor. Bu yıl Alsan işçilerinin toplu iş sözleşmesi var. Alsan'da çalışan arkadaşlarımızdan çoğunun çıkışını yaptı. Ve bunları Thyssen'e aldı. Tazminat hakkı ödemeden tazminat istiyen arkadaşlarımıza mahkeme yolunu gösteriyor ve ekliyor: "Ben size iş veriyorum yetmiyor mu?" Evet iş veriyorsunuz ama babanızın hayrına değil. Bizim sırtımızdan para kazanmak için iş veriyorsunuz. Alsan'daki arkadaşlarımız uyuşmazlık halindedir. Bizi tehdit ediyorlar. Saat başına istediğimiz 6.-TL. yerine fabrikayı kapatacağını söylüyor. Geçmiş yıllarda vergi kaçakçılığı yapmıştır. Fabrikayı iflas durumunda göstermişti. Oysa gerçek o değildi. Bu yıl aynı oyunu tekrarlamak istiyor, ama başaramayacaktır.

5 dakika işe geç gelen arkadaşlarımıza iş başı yaptırmıyor ve bir yevmiyemizi kesiyor. Arkadaşlarımızı zorla mesaiye bırakıyor. Mesaiye kalan arkadaşlarımızı sorumluluk altına koyuyor. Her akşam kağıt imzalattırıyor, çıkacak olaydan bizi sorumlu tutuyor. Geçen yılki toplu sözleşme isteklerini yerine getirmiyor.

İşçileri işgüçlerinden fazla bir güçle çalıştırmak istiyor. Çalışamayan arkadaşlarımızı tehdit ediyor, randıman düşüklüğünü gösterip işten atıyor. Her dediğini yapan köle işçiler istiyor. Ama biz köle olmayacağız.

Biz fabrikada dönen bu haksızlıkları görüyor ve biliyoruz. Onun için Thyssen ve Alsan toplu iş sözleşmelerinin aynı zamanda yapılmasını istiyoruz. Thyssen'de geçen yıl üç yıllık sözleşme yapıldı. Biz Alsan işçileri olarak bu yıl iki yıllık sözleşme yapmak ve iki yıl sonra Thyssen işçileriyle birleşip birlikte, güçlü olarak toplu iş sözleşmesi yapmak istiyoruz. Bu mücadelemizi patron bölemiyecek.

THYSSEN VE ALSAN İŞÇİLERİ ADINA BİR İŞÇİ

İZSAL DA GREV VAR

DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası'nın yetkili bulunduğu İzsal Demir Döküm Sanayi işyerindeki Grev, bu gün 74. gününde. Maden-İş Sendikası'nın çağrısı üzerine başlayan toplu-iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca, işyerindeki 705 işçinin hepsi greve çıktılar. Grev nedeni, saat ücretlerine yapılacak olan zam konusundaki uyuşmazlık.

FABRİKAYI TANIYALIM:

Bu gün 74. gününü dolduran İzsal Grevi, İzsal işçilerinin ikinci grevidir. Bundan önceki grev 1970'lerin ağır baskı ve terör ortamında başlatılmış ve sürdürülmüştür. O dönemde, grevci işçileri "kanunlar benim fabrikamın duvarlarından geçemez" diyerek korkutmaya, yıldırmaya çalışan İzzet Baysal, kararlı bir direnmeyle karşılaşmıştı.

İzsal işçileri, en ağır sanayi kolu olan Demir Döküm İşi'nde çalışmalarına rağmen, asgari ücret almaktadırlar. 2,5 senelik bir işçi, 5 lira saat ücreti almaktadır. Günde 40 lira eder ki, bu da asgari ücrettir. 19 senelik bir işçi ise, sadece 69 lira yövmiye almaktadır. Oysa başka fabrikalarda bu rakamlar, 80-90, 100-110 liraya kadar çıkmaktadır.

Greve çıkışın ana nedeni, saat ücretlerine yapılacak olan zamdaki uyuşmazlık. Patron, 225 kuruştan fazla veremeyeceğim diyor. Sendika ise, 400 kuruş saat zammı istiyor.

İşçilerin büyük bir kısmı ise, 400 kuruşun çok az olduğunu söylüyorlar. Bu konuda kendileriyle konuştuğumuz işçi arkadaşlar şöyle dediler:

"Biz 5 lira dedik. Pazarlıkla sendika 4'e kadar razı olmuş. Sendikaya kalsa 3.75'e bile indirir."

İzsal işçilerinin istekleri, sadece saat ücreti zammı değildir. Bundan başka; evlenme parası, odun parası ve ücretli izin de istekleri arasında.

Sendika yetkilileri: "Grevi, işçi arkadaşların yoğun baskısı nedeniyle, onların istekleri doğrultusunda, hemen başlattık. Sonuna kadar da götüreceğiz " diyorlar. Fakat, İzsal'lı işçi arkadaşlar Maden-İş'in başındaki yöneticilerin söyledikleriyle yaptıklarının uyup uymadığına bakmalıdırlar. Çünkü Maden-İş yöneticileri, Profilo'da patronla anlaşarak iki işçi temsilcisinin işten atılmasını sağladılar.

Aynı Maden-İş yöneticileri, Silvan'da direniş sırasında, patronla anlaştılar. Patron Maden-İş'i tanıdı. Fakat direnişi yürüten devrimci işçiler, fabrikadan atıldılar.

Yine aynı Maden-İş yöneticileri, Berec'teki direnişe kanunsuzdur diyerek sahip çıkmadılar. Ve direnişten sonra işçilerin tazminatsız atılmasına göz yumdular.

İZSAL İŞÇİLERİ SENDİKANIZA SAHİP ÇIKIN!

İzsal grevinde, grev yerini bir okul haline getirmek için en ufak bir çaba yoktur. Grev barakasının duvarlarında, İzsal işçilerinin isteklerini anlatan, işçi sınıfının ve halkın mücadelesini anlatan devrimci sloganlar yerine, işçileri yozlaştırmayı amaçlayan, çıplak kadın resimleri asılıdır.

Şahsuvar işçileri İzsal işçilerine beraberce eğitim çalışmaları yapmayı önermişler. Fakat, Maden-İş yöneticileri, bir eğitimci getireceğiz bahanesiyle, işçilerin dayanışmasının bir örneği olan bu teklifi kabul etmemişlerdir. Çünkü, sahte devrimci Maden-İş yöneticileri, işçi sınıfının içinde gerçek devrimci fikirlerin öğrenilmesinden korkmaktadırlar.

İzsal işçileri, Maden-İş yöneticilerinin işçi düşmanı yüzlerini iyice görmeli, bu sendika ağalarına karşı mücadele etmelidirler. Bu da ancak, sendika yönetiminde işçi sınıfının gerçek temsilcilerinin bulunmasıyla mümkündür. İşçiler, sendikalarına sahip çıkmalı, bu işçi sınıfı düşmanı sahte devrimcileri, sendikalardan temizlemelidirler.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!.

AK-AR İşçilerinin Sendika Seçme Özgürlüğü İçin Direnişi 125. Gününü Doldurdu

22 Ak-Ar işçisinin "sendika seçme özgürlüğü" için başlattıkları direniş büyük bir kararlılıkla sürüyor. Ak-Ar işçileri Türk-İş'e bağlı sarı Metal-İş'ten ayrılıp Bağımsız ileri Maden-İş'e üye oldukları için patron İbrahim Biçer tarafından işten atılmışlardı.

PATRON-POLİS ELELE ...

Patron-Polis işbirliğiyle oynanan oyunlar işçileri yıldırmayı amaçlıyor. Direnişi sürdüren 18 işçi adına konuşan bir işçi arkadaş şöyle söylüyor:

"Gün yok ki, polis bir veya birkaç arkadaşımızı gözaltına almasın. Fakat bütün bu olaylar bizleri daha kararlı kılıyor. Sadece bu baskılar bile mücadelemizin ne kadar haklı bir mücadele olduğunu gösteriyor."

DİRENİŞ BAŞLIYOR

Direnişin nedenini ve gelişimini işçiler şöyle anlatıyorlar:

"Bizler haklarımızı patrona satmaktan öte birşey yapmayan sarı Metal-İş'ten ayrılıp İleri Maden-İş'e üye olduk. Bunu duyan işveren aradan birkaç gün geçince bizi işten atmaya başladı. Bu durumda bizim yapacağımız tek şey vardı. Direnmek. Ve öyle de yaptık. Direnişin 94. gününde grev kararı aldık. Aynı gün işverende içerde grev oylaması yapmış. Son Yargıtay kararına göre oylama içerde bulunan işçilerle yapılmış. Bizler direniş çadırındayken içerde 8 kişiyle yapılan oylama sonucu grev reddediliyor. Ancak bizler grevimizi 6 gün sürdürüp 100. gün tekrar direnişe dönüştürdük. Bu oylama sonucu sendikamız tanınmadı, yetki sarı Metal-İş'te kaldı."

Direniş sırasında olanları bir başka işçi arkadaş şöyle anlatıyor: "Kendi sendikamızı seçtiğimiz için kapı dışarı edildiğimizden buyana direnmekteyiz. Çeşitli yalan ve iftiralarla bizi suçlu duruma düşürmek istiyorlar. Polis, bir arkadaşımızı güldüğü için göz altına aldı. Düşünebiliyor musunuz, ne kadar keyfi ve faşist bir uygulama. Fakat, onlar şunu kafalarına iyice koysunlar: Direnişimiz bütün faşist uygulamalara ve tezgahlanan oyunlara rağmen sonuna kadar devam edecektir."

106. GÜNDE AÇLIK GREVİ

Ak-Ar işçileri direnişlerinin 106. gününde açlık grevine başladılar. İşçiler "Bizler bu eylemimizle, Yargıtay'ın grev oylaması ile ilgili olarak aldığı son kararını protesto ediyor ve sendikaları ve demokratik kuruluşları bu konuda aktif tavır almaları için uyarıyoruz." diyorlar. Her türlü zorluğa ve baskıya rağmen direnen Ak-Ar işçileri, sürekli olarak işçilerin birliğinden bahseden sözde devrimci sendikacıların neden kendileriyle dayanışma içinde olmadıklarını soruyorlar?



AK-AR işçileri açlık grevinde.

Doğan Lastik Kaplamada Direniş

●"180 GÜN DE SÜRSE CEKETİ ALIP GİTMEK YOK!"

Çeliktepe'de kurulu Doğan Lastik Kaplama Fabrikasında çalışan 140 Lâstik-İş üyesi işçinin başlattıkları direniş devam ediyor. 29. gününü dolduran direnişe, fabrikada çalışan 170 işçiden 30'u katılmıyor.

17. MADDE: İŞÇİLERE KARŞI PATRONLARIN BİR SİLAHI!...

Bundan önce yapılan toplu sözleşmeye göre, işçilerin 31.12.1975 tarihinde almaları gereken ikramiyeleri, patron tarafından verilmedi. Ayrıca maaşlarını her ayın 5'inde almaları gerekirken işveren bunu da zamanında ödemedi. Aynı zamanda bu yıl alacakları sosyal hakları da (ayakkabı, elbise, v.s.) alamayan işçiler, önce işvereni uyarmak için, fabrika içinde 3-4 günlük bir direniş yaptılar. Bundan sonraki gelişmeleri işçiler şöyle anlattılar.

"Patron, haklarımızı zamanında vermek istemeyince, uyarmak için, 3-4 gün içerde oturduk. Bunun üzerine patron, fabrikaya jandarma getirdi. Bazı arkadaşlarımızı ve temsilcilerimizi karakola götürdüler. Orda jandarma komutanı, temsilci arkadaşlara, istifa etmeleri için baskı yapmış. Fakat arkadaşlar yapılan baskılara rağmen istifa etmediler. Bunun üzerine patron 17. maddeden hepimizi işten attı. Şu anda içerde jandarmalar nöbet tutmaktadırlar.

"PATRON, JANDARMA BASKISI BİZİ YILDIRAMAZ!...

"Patronun jandarmalar vasıtası ile yaptırdığı baskılar bizi yıldıramaz, onlarla mücadele etmekte kararlıyız" diyen işçilerden biri, daha sonra şunları söyledi:

"Biz, 1971 yılında kışın ortasında karlar içerisinde yatarak 53 gün direndik. Bugün yapılan baskılara boyun eğmiyeceğiz. 80 gün de sürse, 180 gün de sürse ceketi alıp gitmek yok"

İçerde çalışan işçilerin jandarma ile işe gidip geldiklerini belirten direnişteki işçiler, her an, karakola götürülme tehditi altında olduklarını söylüyorlar.

HER GREVİN, HER DİRENİŞİN BİR ÇADIRI OLMALIDIR!

Direnişi, 140 işçi, 29 gündenberi, fabrika önündeki çayırlıkta bekliyerek sürdürüyorlar. Çünkü, işçilerin, içine girip oturacakları, konuşacakları, yani topluca bir arada bulunabilecekleri bir çadırları yok. Neden olmadığını sorduğumuzda işçi temsilcisi şunları söyledi.:

"Kısa zamanda anlaşacağımızı umduğumuz için, biz temsilciler olarak çadır kurmaya gerek görmedik. Bunun için çadırı kurmadık. Eğer uzarsa kuracağız...."

Bilmeliyiz ki, kısa zamanda anlaşma olacak diye de olsa çadır kurmamak büyük bir hatadır. Çünkü:

1) Grev ve direniş yerleri, işçi sınıfının birer okuludur. Oralarda işçiler toplu halde bulunur, kitap okurlar işçi sınıfının meselelerini tartışıp yeni bir şeyler öğrenirler. Grev ve direniş çadırları sınıf bilincinin kazanılacağı en iyi okullardır.

2) Grev veya direniş çadırı aynı zamanda fabrikadaki mücadelenin kalbidir, merkezidir. Görevler buradan dağıtılacak, iş bölümü burada yapılacaktır. Haberler burada toplanmalı, olaylar bütün işçilerce burada tartışılmalı ve yeni kararlar alınmalıdır.

3) İşçiler toplu halde bulundukları zaman, birlik halinde tek bir yumruk oldukları zaman, işveren, herhangi bir şey yapmaya kolay kolay cesaret edemez. Halbuki Doğan Kaplamada, işçilerin gece de kalacakları bir çadırları olmadığı için, işveren 13.1.1976 tarihinde, direnişçi işçiler gece dağıldıktan sonra, dışardan getirdiği kimselerce, malları dışarıya taşıtmıştır. Eğer işçiler çadırda olsalardı, patron fabrikadan mal çıkartamazdı.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir çadırın olmayışı her yönü ile buradaki direnişi olumsuz etkilemektedir. İşçiler, böyle bir gereği anında tespit edemeyebilirler. Ama, sendikaların görevi nedir? On gün gibi bir zaman işçileri bu soğuk havada akşama kadar, fabrika önünde ayakta bekleten Lâstik-İş sendikası yöneticileri, büyük bir sorumsuzluk örneği veriyorlar. Ama bundan da önemlisi, bu tutum, grevi okul olarak kullanmak istemeyen ve işçi sınıfının birliğini ve bilinçlenmesini engelleyici bir tutumdur.

Türkiye-Irak Boru Hattı İşçilerinin Halkımıza Seslenişi:

Bizler, Türkiye-Irak Boru Hattı işçileriyiz. Narlı'dan, Araban'dan, Urfa'dan, Mardin'den sesleniyoruz!

DİRENİYORUZ, BU MÜCADELEMİZ; Emperyalist Şirketlerin emeğimiz ve ülkemizi sömürmesine karşıdır. Yabancı şirketlerin bizi sömürmesinde yardımcı olan işbirlikçi burjuvaziye toprak ağalarına karşıdır. Yıllarca mücadele edip, can vererek kazandığımız kanuni haklarımızın çiğnenmesine karşıdır. İşverenin kanunsuzluklarına yardımcı olup, bizlere baskı yapan kanun uygulayıcılarına, yetkililere karşıdır.

Boru hattında Yapı-İş, Tüm-Baraj İş, Emek-Yapı-İş, MSİ-İş, ASYMİ-İş, Pratik Yapı-İş, Tis-İş, TAYMİS gibi patron uşağı sarı sendikalara yetki vermedik. Onlar bizim adımıza toplu sözleşmeye oturamazlar.

Patronlar, kendi dümen suyundaki sarı sendikalara yetki verseydik derhal toplu sözleşmeye oturacaklardı ve bizleri bu sarı sendikalar satacaklardı. Hem de çok ucuz, hiç bir hak almadan, hiç bir hak tanınmadan....

Oysa sendika işçinin olmalıdır. İşçinin söz ve karar sahibi olmadığı sendika işçinin değildir. İşçinin olmayan sendika işçi için mücadele yapmaz.

Biz yetkiyi DİSK'e bağlı Baysen-İş'e verdik. Patronlar işten çıkardıkları arkadaşlarımızı işe alsınlar. Ücretlerimizi versinler. Ve sonra sendikamız Baysen-İş'le toplu sözleşmeye otursunlar. Bunlar olmadığı taktirde direnişimiz devam edecektir.

EMPERYALİST ÜLKELER İÇİN KAN DAMARI OLAN TÜRKİYE-IRAK PETROL BORU HATTINDA:

- Günde 16-17 saat angarya usulü çalışan,
- Bir yabancı işçinin bir günde aldığını, bir ayda alan,
- Hasta olduğumuzda, doktora gittiğimizde işten atılan,
- Bayram, Pazar dinlenmeden haftalar boyu evinin yüzünü görmeden çalışarak bu boru hattını yapan bizleriz.

Bizler en zor ve en ağır işlerde en düşük ücretle, ölümle yüz yüze çalışırken, yabancı patronlar kanunları hiçe sayıp, tuvalet kağıdından daha ucuzdur diye Türk parasına kıçlarını silerken, paramızı yakıp bizimle eğlenirken sesi çıkmayan, kılı kıpırdamayan yetkililer, biz haklarımızı isteyip, kanunların uygulanmasına çalıştığımız zaman yabancı patronların can ve mallarının korunması için valiliklere telefonlar yağdıran Başbakan, can güvenliği tehlikede olan kendi ülkelerinin vatandaşları olduğumuzu bilmiyor mu?

Kurtuluş savaşında aynı bölgeye topları, tanklarıyla, ordusuyla çıkarma yapan Fransız, İtalyan emperyalistleri, şimdi şirketleriyle, paralarıyla, ikili anlaşmalarıyla, teknolojileriyle yeniden geldiler. O gelişlerinde olduğu gibi, bu gelişlerinde de kendilerine işbirlikçiler buldular. Bizi ezmek ve sömürmek isteyenlerin cephesine karşı işçi hakları ve kurtuluşumuz için bütün işçilerle beraberiz. Yerli ve yabancı bütün işçiler bizimle beraberdir.

KÖYLÜ KARDEŞLERİMİZ!

Biz işçiler, hepinizin bildiği gibi, yabancı şirketlerin sömürü, baskı ve hakaretlerine son vermek için direniyoruz. Biz bu mücadeleyi verirken şirket sahibi patronlarla toprak ağaları birleştiler. Çünkü ikisi de sömürücü ve zorbadırlar. Çünkü toprak ağaları bizim direnişimizin başarısının sizlere örnek olacağından korkuyor.

Köylü Kardeşlerimiz!

Sizleri sigortasız ve düşük ücretle çalıştırarak bizim direnişimizi kırmak istiyorlar. Halbuki biz başarıya ulaştığımızda hepimizin çalışma şartları daha iyi olacak. Bizim patronlardan, sizin toprak ağalarından kurtuluşunuz onlara karşı vereceğimiz ortak mücadelemizle olacaktır. Yaşasın işçilerin ve köylülerin birliği!

BİR KERE DAHA SESLENİYORUZ!

Patron tayfasının direnişimizi kırmak için, bizi karakollara sürüklemeleri, tutuklamaları, zorbalıkları sökmiyecektir. Direnişimiz zor şartlar altında geçmektedir. Haftalarca kahvelerde, kuru sandalyeler üzerinde sabahladık. 28 arkadaşımız günlerce bir odada yataksız, battaniyesiz sabahladı. Gıdasızlıktan ve soğuktan hepimiz hastalandık. Karda kışta şantiye kapılarında bekliyoruz. Kilometrelerce yolu yaya yürüyoruz.

Bütün bunlar bizi yıldırmadı, yıldıramayacaktır. Çevre halkının ve bütün işçilerin desteği ile başaracağımıza güveniyoruz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ EMPERYALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI MÜCADELESİ!

Adana' da 330 PTT İşçisi Direnişe Geçti

Adana'daki PTT işyerlerinde çalışmakta olan DİSK'e bağlı Yeni-Haber-İş Sendikası'na üye olan 330 işçi, arkadaşlarından 147'sinin işine son verilmesi üzerine 12 Ocak 1976 günü direnişe başladılar. İşverenin toplu sözleşme hükümlerine uymasını, iş güvenliklerinin sağlanmasını ve atılan işçilerin yeniden işe alınmasını isteyen işçiler, istekleri yerine getirilene kadar direneceklerini söylemişlerdir. Sendika ise gerekirse, yetkili oldukları bütün işyerlerinde direnişe geçebileceklerini açıklamıştır.



İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Hayat her geçen gün pahalılanır, işçiler, köylüler, memurlar yarı aç, yarı tok yaşayıp çocuklarını okutamaz, giyinemez, yaşayamaz duruma düşer, işbirlikçi burjuva ve ağa hükümetinin baskı ve şiddeti artar, halkın mücadeleyle kazandığı her hak ve özgürlük, yeni yeni kanunlarla elinden alınırsa; her gün bir grev engellenmeye çalışılır, bir öğrenci öldürülür, bir öğretmen dövülür, bir memur sürülür, işçi dernekleri, gazete bayilikleri dinamitle uçurulur, yolsuzluk, namussuzluk, alçaklık ayyuka çıkarsa, namuslu ve çalışan halkın mücadelesi de kaçınılmaz olarak büyür. Türkiye'de bugün durum budur.

Grevler ve işçi-köylü direnişleri çoğalıyor. Halk her yerde yeni yeni dernekler kurarak örgütleniyor. Ne pusuya düşürülmeler, ne kalleşçe arkadan vurulmalar yurtsever gençlik kitlelerinin mücadelesini engellemeye yetmiyor. Demokratik örgütler faşist baskı ve zulme karşı yiğitçe seslerini yükseltiyorlar. Bütün bu olup bitenleri şimdiye kadar sessizce seyreden bir kısım halk da, artık, içi kan ağlayarak ne yapılması gerektiğini düşünmeye ve kıpırdanmaya başlamıştır.

Şimdi, halkın ve işçi sınıfının yol gösteren, örgütleyen ve mücadeleye sevkeden bir işçi sınıfı partisine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Fakat bu gün böyle bir partimiz yok diye duracak mıyız? Hayır. Asıl gücümüzü partinin inşası yolunda seferber etmeliyiz ve edeceğiz. Bu doğrudur. Ancak, milyonlarca işçiyi örgütlemiş, büyük bir güç olan sendikaların bu mücadele için çok önemli bir araç olduğunu unutmamalıyız. Sendikalar işçi sınıfını nihai kurtuluşuna götürecek siyasi bir mücadele, iktidara yönelik bir mücadele yürütemezler. Fakat sendikalar, işçilerin bu mücadeleye atılmak için yetişip geliştikleri, mücadele içinde piştikleri birer okuldur.

Sendikalar, işçilerin yaşayabilmek için, ücretlerini yükseltmek, işgününü kısaltmak ihtiyacından doğdu. Ücretlerini yükseltmek için işçiler, tek tek değil, topluca pazarlık yaparlarsa sonuç alabildiklerini gördüler. Bunun için sendikalarda örgütlendiler. Topluca grevler ve direnişler yaptılar.

Türkiye'de işçilerin ilk grev hareketleri ve ilk sendikal örgütlenmeleri 1870 yıllarında başlıyor. O günden bu yana 900.000 işçi Türkiye İşçi Sendikaları Federasyonu (Türk-İş) ve 150.000 işçi Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), ve onbinlerce işçi çeşitli bağımsız sendikalarda örgütlenmişlerdir.

Yıllardır sürüp giden sendikal mücadele tecrübesi, Türkiye işçi sınıfına bir çok gerçeği öğretti ve öğretiyor. Bu gerçeklerin en önemlisi işçi sınıfının kurtuluşunun ücretlerin arttırılmasıyla sağlanamayacağıdır. İşçi sınıfının kurtuluşu bu günkü ücret sistemini ortadan kaldırmakla, çalışma araçlarının yani hammaddeler, fabrika ve makinaların çalışan halkın kendisinin olmasıyla mümkündür.

Milyonlarca işçinin daha iyi bir hayat yaşamak için verdiği mücadele ona şu gerçeği de öğretti:

Sendikaların yönetimine gelen işçiler eğer uyanıklıkla seçilmez ve sıkıca denetim altında tutulmazlarsa uzun ya da kısa bir süre içinde burjuvalaşıyorlar. Yaşamaları, giyinmeleri, yemeleri, içmeleri patronlara benziyor. Altlarına birer araba çekiyorlar, kat üstüne kat alma derdine düşüyorlar. Elbette böyle yöneticilerin yönetimindeki sendikalar işverenle pazarlıkta işçileri satıyor, grevleri engelliyor, patron baskısına, işten atılmalara ses çıkartmıyor, işçileri işçi sınıfının kurtuluşu yolunda eğitip, mücadeleye sevkedeceğine, politika işçi sınıfının işi değildir yalanı ile işçileri aldatıyorlar.

Bugün işçiler Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin ve Türk-İş yöneticilerinin işçi sınıfına ihanet eden birer işçi aristokratı olduğunu artık iyi biliyorlar. Türk-İş'in yıllanmış yöneticileri, Amerikan tipi sarı sendikacılığı yani patron uşaklığını, yani grev kırmayı, toplu sözleşme satmayı, işçi sınıfının bilincini köreltmeyi Amerika'da gördükleri kurslarda öğrendiler. İşçi sınıfına ihanetlerinin karşılığında binlerce Amerikan doları TÜRK-İŞ'in kasasına ve oradan da yöneticilerin cebine girdi. Onbinlerce işçinin Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'e geçmek için mücadele vermesinin sebebi budur. Artık Amerikan tipi sarı sendikacılığın ipliği pazara çıkmıştır. Bu yüzden Türk-İş içinde bir kısım demokrat yöneticilerin önderliğindeki bazı sendikalar tabanın baskısıyla Türk-İş'ten ayrıldılar, ya da işçi düşmanı Türk İş yöneticilerine karşı seslerini yükseltmeye başladılar. Artık burjuvazinin hükümetiyle işbirliği içindeki Türk-İş yöneticilerinin maskesi düşmüştür. Her geçen gün gerçek yüzleri iyice farkedilmektedir.

Peki 150.000 işçiyi örgütlemiş olan DİSK ve DİSK'e bağlı sendika yöneticileri Türk-İş yöneticilerinden farklı mıdır? Onbinlerce işçi DİSK yöneticilerinden bir kısmının geçmişteki devrimci mücadelelerini hatırlayarak "DİSK devrimcidir. İşçi sınıfını satmaz, bize ihanet etmez" diyorlar. Bu işçi arkadaşlarımız henüz bugünkü DİSK yönetimini iyi tanımadıkları için yanlış düşünüyorlar. DİSK içindeki çoğu sendika yöneticisinin ve DİSK yöneticilerinin durumu Türk-İş yöneticisinden farklı değildir. Çünkü DİSK'in başında bulunan bir avuç sendika ağası tıpkı TÜRK-İŞ'in başında bulunanlar gibi işçilerin ekonomik mücadelelerini engelliyor, toplu sözleşme satıyor, grev engelliyorlar. Bunlar hatta daha da tehlikelidirler. Çünkü sahte devrimci maskeleriyle işçi sınıfının mücadelesini yanlış bir yola sürüklemek istiyorlar. İşçi sınıfı davasına ihanet ediyorlar. Fakat DİSK'in eski mücadelesi ve bugünkü devrimci maskesi işçi kitlelerini DİSK'e doğru çekmekte ve gerçek yüzünü görmelerini şimdilik engelliyebilmektedir.

Türk-İş ve DİSK yöneticilerinin işçi sınıfının sendikal mücadelesine gerçekten önderlik edip etmediklerine daha yakından bakarsak milyonlarca işçinin üye olduğu bu sendika yönetimlerini devirmek ve yerine işçilerin KENDİ YÖNETİMİNİ getirmekten başka çıkar bir yolumuz kalmadığını görmüş oluruz.

- TÜRK-İŞ TOPLU SÖZLEŞMELERİ NASIL YAPIYOR?

- DİSK TOPLU SÖZLEŞMELERİ NASIL YAPIYOR?

Hep bildiğimiz gibi Türk-İş'e bağlı sendikalar fabrika sahipleri ile kapalı kapılar arkasında ve çoğu kere işçilerin haberi bile olmadan üç-dört yıllık toplu sözleşmelere imzasını atar, bu satışa karşılık patrondan aldığı kucak dolusu parayı cebine kor.

DİSK yöneticileri bundan farklı olarak toplu sözleşmeden işçileri haberdar eder. Fakat patronla gizlice anlaştığı için bazan "işveren bu fabrikadan zarar ediyor, istediğimiz ücreti veremez", diyerek, bazan "greve çıkamayız, sendikanın kasası boş. İsteyen mücadele etsin. İşten atılırsa bir kuruş yardım edemem" diyerek tehdit ederler. Bazan da "işveren çok akıllı ve namuslu bir adam. Hesap ettik. Ancak şu kadar zam alabiliriz. Çünkü imkânı bu kadar" diye tatlılıkla davranıp, işçileri aldatarak görevlerini yerine getirirler. Grev için mücadele eden işçileri patronla işbirliği yaparak işten attırırlar. Philips'de Silvan'da böyle oldu. İşçiler toptan direnişe geçerlerse işçileri ve onlarla birlikte mücadele eden devrimcileri polise ihbar ederler. Berec'de, Sungurlar'da böyle oldu.

- TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİ KAÇ SENEDİR YÖNETİMDEDİRLER, NASIL YAŞARLAR, NASIL YÖNETİRLER?

- DİSK YÖNETİCİLERİ KAÇ SENEDİR YÖNETİMDEDİRLER, NASIL YAŞARLAR, NASIL YÖNETİRLER?

Türk-İş ve DİSK yöneticileri uzun yıllardan beri sendika yönetimindedir. Çoğunlukla sendikayı kurmuşlar ve sonra da yönetim koltuğuna dört elleriyle sarılmışlardır. Her iki konfederasyon da sendika tüzüklerine yönetimden düşürülmelerini engelleyen bir çok madde koymuşlardır. Bunların en önemlilerinden biri tüzüklerde bazı kişilere tabii delegeliklerin verilmesi ve kongre delegelerinin sendika yöneticileri tarafından tayin olunan temsilcilerin içinden seçilmesidir. Sendika yöneticileri, bu tüzük maddesini kullanarak, kendi adamlarını kongre delegesi yapmak isterler.

Türk-İş yöneticileri de DİSK yöneticileri de tıpkı burjuvalar gibi yaşıyorlar. Bu işçi aristokratları yönetici olur olmaz, binlerce lira maaş almakta ve bütün yaşamlarını değiştirmektedirler. Türk-İş'e bağlı Tek-Gıda-İş'in başkanı İbrahim Denizcier işçilerin parasıyla kendisine, özel olarak yaptırılmış 650.000 liralık Mersedes araba satın almıştır. DİSK genel başkanı Kemal Türkler her gün kızını, parası işçiler tarafından ödenen, özel şöförünün kullandığı özel arabasıyla koleje gönderir. Maden-İş ikinci başkanı Şinasi Kaya'yı Kayel'den tanıyan eski Maden işçileri "şu Şinasi işçi ...lıydı. Şimdi bizim patron gibi yice göbek bağladı" diyorlar.

Bu işçi aristokratları sendika binalarına işçileri yaklaştırmıyorlar. Türk-İş'te 16 milyona yaptırdığı binada işçilerin aidatları ile alınan halılar kirlenmesin diye işçileri binaya sokulmaz olmuştur. DİSK'e bağlı Lastik-İş yöneticileri, işçileri insandan saymadıkları için onların parasıyla alınan Lastik-İş binasının asansörünü işçiler binmesin diye kilitliyorlar. DİSK'e bağlı Gıda-İş yöneticilerinin imzaladığı toplu sözleşmelerden biri şöyle başlıyor. "Sendika yöneticileri iş barışını bozmamak için lokavta ve grev karşı koyar."

Türk-İş'te ve DİSK'in başına çöreklenmiş olan sendika ağalarının işçi sınıfına ihanet ettiklerini daha pek çok örnek vardır. İşçiler Sendika Yönetimine köşesinde bu sendika ağalarının, işçi aristokratlarının yüzlerini açığa çıkarmak, işçilerin yöneticileri tarafından işçilerin yönetime gelmesini sağlamak için ne yapmak gerektiğini bu uğurda mücadele eden dünya ve Türkiye işçilerinin tecrübelerinden yararlanarak anlatmaya çalışacağız.

Madrit' in Kahraman Ölülerinin Anısı İspanyol Halkına Işık Tutuyor!

●MADRİT'İN BARSELONA'NIN YİĞİT POSTA, DEMİRYOLU, METRO İŞÇİLERİ TEK BİR AĞIZDAN HAYKIRIYORLAR: KAHROLSUN FAŞİZM!...


Gönüllü halk milisleri.

İspanya iç savaşından kırk yıl sonra, faşist Franco'nun İspanya halkına karşı ayaklanışından, İspanyol halkının görülmemiş bir vahşetle katledilmeye başlanmasından kırk yıl sonra, halkın en doğal siyasi-demokratik-ekonomik hak ve özgürlüklerinin teker teker yok edilmeye başlanmasından kırk yıl sonra, İspanyol işçi sınıfı, binlerce, yüzbinlerce İspanyol işçisi faşizme karşı yeniden sesini yükseltiyor. Ekonomik- demokratik-siyasi talepleri uğruna harekete geçiyor.

Madrit'in, Barselona 'nın yiğit posta, demiryolu, metro işçileri tek bir ağızdan haykırıyorlar: KAHROLSUN FAŞİZM! SİYASİ TUTUKLULAR SERBEST BIRAKILSIN! SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ! ÜCRET ZAMMI!

On yıllardır zulmün en dayanılmazını yaşamış, faşist terörün en kanlısıyla yüzyüze kalmış, zulmün en insafsızına katlanmak zorunda bırakılmış, yüzbinlerce evladını faşist canilere kurban vermiş İspanyol halkı, İspanyol işçi sınıfı kırk yıl sonra yeniden ayağa kalkıyor.

Madrit ve Barselona'da yüzbinlerce posta, demiryolu, metro, banka işçisi günlerdir grevde. Daha niceleri de mücadeleye atılmak için hazırlık yapıyorlar.

Madrit sokaklarında yükselen barikatlarda Franco'nun, İtalyan faşisti Mussolini'nin askerlerine kurşun sıkan, eteklerinde cephane taşıyan yiğit kadınların kızları, torunları faşist diktatörlüğün baskı ve zulmüne baş kaldırıyor, anti-faşist gösterilerle caddeleri, meydanları dolduruyorlar.

Madrit Üniversitesi'nin yurtsever öğrencileri grevdeki işçileri desteklediklerini belirtmek için dayanışma gösterileri yapıyor, boykota gidiyor, polisle çatışıyorlar. Yurtsever gençliğin protestoları her geçen gün daha da yayılıyor, güçleniyor.

Dünya halklarının mücadele azmini güçlendiren, dayanışma ruhunu daha bir canlandıran, işçi sınıfının kararlılığına ve devrime olan inancını sarsılmaz kılan, bu mücadelelerden daha önemli ne olabilir!

FAŞİST İKTİDARIN YENİ TEMSİLCİSİ

Faşist iktidar ve onun yeni temsilcisi Prens Juan Carlos ise, tıpkı ağa babası katil zalim Franco gibi, kanlı-zorbacı yöntemlere başvuruyorlar. Grevci işçilerin üzerine, gösteri yapan yurtsever kadınların ve gençlerin üzerine coplu, bombalı polislerini saldırtıyor. Askere alınan yüzbinlerce posta ve demiryolu işçisi gibi, metro işçilerini de aynı tehditle, askere alma tehdidi ile korkutmaya, yıldırmaya çalışıyor. Grevci işçilerin önderlerini, sendikacıları tutuklatıyor. Yıllardır bağımsızlık mücadelesi veren Bask yurtseverlerinin üzerindeki zulüm eksilmeksizin sürüp gidiyor.

Öte yandan da sahte sosyalist, sahte komünist partileri ve onun Carillo gibi burjuva yöneticileri, işçi sınıfının yiğit mücadelesini engellemeye, kitlelerin anti-faşist direnişini faşizme peşkeş çekmeye çalışıyorlar. Faşist diktatörlükle işçi sınıfı ve emekçi halk arasında bir uzlaşmadan yana olduklarını, utanmadan, sıkılmadan birbir yaygarayla açıklıyorlar.

Faşistler ve revizyonistler, elbirliği ile, yükselen faşist devlet cihazını sarsan sınıf mücadelesini bastırmak amacını güdüyorlar.

Ama bütün bunlar boşuna! Onlarca yıllık baskı, zulüm ve kölece sömürünün hınçla bilediği İspanyol halkının, işçi sınıfının, gençliğinin mücadelesi günden güne ilerliyor, genişliyor, her gün toplumun yeni bir kesimini sarsıyor, harekete geçiriyor.

İSPANYA BU GÜNLERE NASIL GELDİ?

İspanya, içinde bulunduğumuz günlere, faşist Franco' nun başını çektiği bir ayaklanmayla başlayan ve bir milyon ölüyle sonuçlanan bir iç savaş ve onun ardındaki kırk yıllık baskı, zulüm dönemini yaşayarak geldi.

Faşist ayaklanma, tekelci patronlar-toprak sahipleri-devrimci kilise ve ordu karşı-devrimci ittifakının, yurtsever İspanya halkına ve onun Cumhuriyetçi meşru hükümetine karşı başkaldırmasıydı.

1936-1939 İspanya iç savaşı, İtalyan faşisti Mussolini ve Alman faşisti Hitler'in asker, silah ve bombardıman uçaklarıyla beslenen İspanyol karşı-devrim cephesinin, işçilere, köylülere, emekçi halka hayatı zindan etmek için, yükselen her yurtsever, demokrat sesi susturmak için başlattığı bir savaştı.

Bu savaş, faşist İspanyol generallerinin yönetimindeki sömürge ordularının kadın-çocuk ayırt etmeksizin İspanyol işçilerini, köylülerini kurşuna dizdiği, Alman ve İtalyan bombardıman uçaklarının şehirleri, kasabaları bombalayarak İkinci Dünya Savaşı'nın provalarını yaptığı, yoksul Guernica kasabasının yerle bir edildiği bir savaştı.

Öte yandan bu savaş, İspanyol halkının işçisi, köylüsü, aydınıyla faşizmin azgın saldırısına karşı kanının son damlasına kadar savaştığı, faşistlerin bir haftada düşer diye yaygara koparttıkları Madrit'in, kadını ve erkeği ile tam üç yıl sokak sokak döğüştüğü, Asturias maden işçilerinin Franco faşizmine karşı mücadelenin destanını yazdığı bir savaştı.

Ve yine bu savaş, dünya halklarının en yiğit evlatlarının, devrimcilerin, demokratların, İspanya halkının mücadelesinin yardımına koştuğu, devrimcilerin, halkların dayanışmasının en kutsal örnekleriyle dolu bir savaştı.

İşte İspanyol halkı, böyle bir iç savaş yenilgisinden sonra devrimci, demokrat, yurtsever her sesin susturulduğu, işçi sınıfının ve emekçi halkın bütün ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerinin yok edildiği, faşist denetiminin "Büyük ve Birleşik İspanya", "Kutsal İspanya" teranelerinin altında en kanlı zulüm ve sömürünün uygulandığı bir dönemi yaşayarak günümüze geldi.

Yenilgisinden dersler çıkaran, yaralarını saran emekçi halkın faşizme karşı mücadelesi şimdi yeniden yükseliyor, güçleniyor.

İspanyol halkının mücadelesi, halkımızın ve dünya halklarının mücadelesine rehber olsun!



OR-KO Grev ve Direnişinden Mektup

OR-KO ÜSKÜDAR ŞUBESİ İŞÇİLERİ 181 GÜNDÜR GREVDELER. OR-KO İŞÇİSİ MEHMET LOKMAN ARKADAŞ MEKTUBUNDA OR-KO ÜSKÜDAR İŞÇİLERİNİN 181 GÜNDÜR HER TÜRLÜ HAKSIZLIĞA, KANUNSUZLUĞA VE OYUNA KARŞI NASIL YILMADAN DİRENDİKLERİNİ ANLATIYOR. MEHMET LOKMAN ARKADAŞIN MEKTUBUNDAN ALACAĞIMIZ BİR ÇOK DERS VAR.

YAZAN: MEHMET LOKMAN OR-KO İŞÇİSİ

10 Mayıs Cumartesi günü öğle paydosundan dönüşte OR-KO kapılarının yüzümüze kapandığını gördük. O günden bu güne müdür Ali Belgin, işyerine sendikayı sokmama mücadelesini sürdürmekte, ve yaptığı kanunsuzluklara her gün bir yenisini eklemektedir. Disk'e bağlı Sosyal-İş Sendikasının Or-Ko'nun altı iş yerinde yetki almasını hazmedemeyen Ali Belgin, Or-Ko'nun merkezi kaynağı sayılan Harbiye ve Kadıköy şubelerinden, sendikalı işçilerin adlarını türlü baskı ve zorlamalara rağmen öğrenemeyince hırsından deliye dönmüştür.

Yıllardır, ayda sadece 912.-TL.sına çalışan bizler, artan hayat pahalılığı karşısında aldığımız parayla geçinemez duruma gelince, idarecilere derdimizi anlattık. Aldığımız cevap; "bizden bu kadar. Beğenmiyorsanız çıkarsınız." oldu. Bunu söyleyenler, ayda işçilere 912.-TL.sı vererek Or-Ko'yu yönetenlerdi. Normal olarak iki senede bir yönetimin değişmesi gerekirken bu kişiler çevirdikleri dolaplarla 3 yıldır yönetimde kalmayı başarmışlardır.

OR-KO YÖNETİMİ ALTIN YUMURTLAYAN TAVUK!

Bu yönetimi de bırakmak niyetinde değiller. Çünkü Or-Ko yönetimi altın yumurtlayan tavuk misali. Yöneticiler mal veren firmalardan almış oldukları parayı bölüşürler. Üç ayda bir de her biri 15 bin lira civarında emekli maaşı alırlar. Buda yetmiyormuş gibi haftada 4-5 defa toplantı yaparak, birer saat süren bu toplantılarda toplantı başına 400.-TL.sı alırlar. Haftada iki defa toplansalar, iki saatte aşağı yukarı bir işçinin bir aylık maaşını alırlar. Böyle para getiren bir çarkı hep kendilerinin çevirmesi için her yola baş vuran patronlara karşı tek başımıza mücadele edemiyeceğimizi anladık. Ana yasal hakkımız olan sendikaya girdik ve örgütlendik. Sendikaya giren işçilerin adlarını öğrenemeyen Ali Belgin son çare olarak elebaşı zannettiği kişileri işten atmaya başladı. Sendikalı işçi bırakmamak çabası ile şuursuzca hareketlerde bulundu.

10 Mayıs günü ise başka bir yol denedi. O gün, yemekten gelen arkadaşlar, kapı önünde, bir gün önce işten çıkarılan arkadaşlarla konuşunca; "siz nasıl konuşursunuz işten çıkarılanlarla?.. İtlere kaldırım çocuklarına yer yok bu işyerinde" deyip, kapıyı yüzümüze kapattı. Ne olduğumuzu anlayamadık. Bizi içeri almadığı gibi Or-Ko personeli olmayan, firma personeli olan arkadaşları da içeri almadı.

Bu arada polis çağırmıştı. Gelen polisler, iki arkadaşımızı karakola götürüp, bizi de dağıttılar. Karakola götürülen arkadaşlarımızdan öğrendik ki, Ali Belgin yeni oyunlar peşinde. Karakolda, "bunlar kanunsuz grev yaptılar. Saat 14 den itibaren ilişkileri kesildi." demiş. Halbuki bu saatte mağaza kapalı olur. Çünkü, saat 13-14 arası yemek paydosudur. Arkadaşlarımızla pazartesi sabahı gene işe geldik. Cumartesi günü içerde kalanlara kartlar verilmişti. Kartı olmayan içeri alınmıyordu. Öyleki cuma akşamı izin alan arkadaşlarımız bile bizimle beraber dışarıda bırakıldı.

Harbiye'de bu olaylar olurken Kadıköy'de de aynı oyun oynanıyordu. Onlar da kapı dışarı edilmişlerdi. Böylece, günlerce gelip gittik. Kapı önünde haklı olduğumuzu kabul ettirinceye kadar oturmaya karar verdik.

İŞVERENİN AVUKATI İŞÇİLERE YAPILAN BU KANUNSUZLUĞA DAYANAMAM DEDİ, İSTİFA ETTİ.

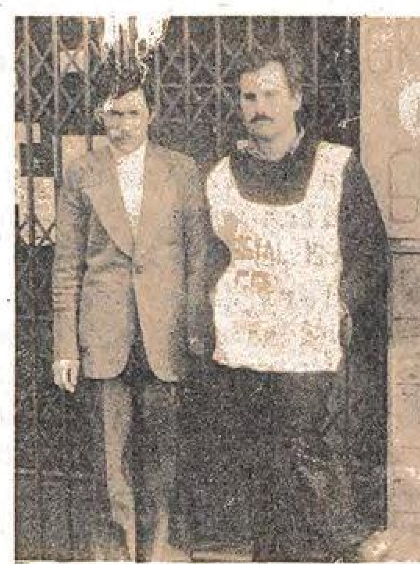
Bölge çalışma müfettişleri geldi. Bizimle Ali Belgin'in ifadelerini aldılar. Verilen raporda sendikal faaliyetten dolayı atıldığımız tespit edildi. Sendikamız tarafından açılan mahkememiz halen devam ediyor. Haklı olduğumuzu eski işveren avukatı Necdet Alpaykan da tasdik ediyordu. Necdet Alpaykan Ali Belgin'e yaptığı işin kanunsuz olduğunu anlatmıştı. Fakat Ali Belgin avukatının uyarılarını dikkate alacağına ona: "Sen ne biçim avukatsın? Sen bu iş yerinin avukatısın. Bunun için para veriliyor sana. Senin görevin ben haksız olsam bile, beni haklı çıkarmaktır." diyerek çıkışmıştır. Nihayet bu kanunsuzluğa dayanamıyan Necdet Alpaykan, davaya bakamıyacağını belirterek istifa etmiştir. Ali Belgin bu olaydan sonra 4 ay avukat bulamadı. Bütün avukatlar, delillerin işveren aleyhine olduğunu belirterek, davayı almaktan kaçındılar. Bu da haklılığımızın kanıtıdır.

ÜSKÜDAR'DA GREV:

Nihayet Üsküdar mağazasında çağrılar başladı. Harbiye'yi ve Kadıköy'ü kurtardım rüyasında olan Ali Belgin çağrılara gelmiyor ve Üsküdar'da tezgahlar düzenliyordu. Mağaza müdürünü Harbiye'ye, muhasebeciyi Esentepe'ye, sendikanın yetkisi olmayan Esentepe muhasebecisini de Üsküdar'a gönderiyordu. Aksaray'dan İsmail Hakkı Polat'ı müdür vekili olarak gene Üsküdar'a gönderiyordu. Bu arada Harun arkadaşımız Ertuğrul Şubesine gönderilerek işine gerekçesiz son verildi. Bakkaliye reyon şefi istirahatli olduğundan, çıkarılmış gibi gösterilip yerine İsmail Karadağlı adlı bir kişi alındı. Kırtasiyeye de Hülya adlı arkadaşımız getirildi. Bütün bunları grev oylamasını kazanmak için yaptı.

GREVE EVET! HEPİMİZ BU MUTLU SONUÇTAN MEMNUN KUCAKLAŞTIK.

Oylama günü hanım arkadaşlarda dahil herkesi mağazada gören Ali Belgin neşeli görünmeye çalışıyordu. O gün işten atılan arkadaşlarda mağazanın önünde toplanmışlardı. Ali Belgin aramızdan geçerken lâf atmaktan da geri kalmadı. Oylama sonucunda Ali Belgin büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Sonuç: Greve 10 evet, 7 hayırdı. Dışardakiler, içerdekiler, hepimiz bu mutlu sonuçtan memnun kucaklaştık.


OR-KO grevi 173. gününde.

Sıkıyönetim 17 Temmuzda alınan grev kararının uygulanmasını bir ay erteledi. Ali Belgin'in sağ kolu Şerif Topayan, grevin bir ay ertelenmesini fırsat bilerek, depodaki malları başka mağazaya taşıttı. Bu arada da çalışan arkadaşlarımızı, sıkıyönetim kalkınca greve çıkmamaları için iknaya çalışıyordu.

5 Ağustos 1975 tarihinde sıkıyönetim kalkınca grev başladı. Grev başladıktan sonra bakkaliyeye oylama için alınan İsmail Karadağlı istifa etti. Oylamada evet oyu kullandıkları halde daha sonra greve çıkmayanlardan, Aykut ve Zuhal arkadaşlar işten çıkarıldılar. Fatma arkadaş ise Kadıköy'e. tayin edildi.

Bütün bu yaptıklarına rağmen grevi engelleyemeyen Ali Belgin, 5 kız ve 2 erkek arkadaşın yürüttüğü grevi kırmak için, kiralık adamlar tutup çadıra saldırtmaktan da geri kalmadı. Bu arada da EAS akü fabrikasındaki direnişte (grevde olabilir) direnişi kırmak için dışarıdan işçi getirten ve olaylara sebep olan Suavi adlı bir emekli albayı Üsküdar'a müdür olarak aldı. Bu kişi ilk iş olarak camdaki grev kararını yırttı. Ve grevdeki arkadaşlara vaadlerde bulunmaya başladı. Fakat kendisine inanacak kişi bulamadı.

Bunlarla da başarı sağlayamayınca OR-KO üyelerinin evlerine grevin kalktığını, alış veriş yapabileceklerini belirten bildiriler gönderdi. Bundaki amacı grevci işçilerle üyeleri karşı karşıya getirip, kavga ettirmek ve olay yaratmaktı. Fakat grevimizi anlayışla karşılayan üyelerin büyük bir çoğunluğu, bu bildirilere inanmadılar. Bunu da başaramayan Ali Belgin, Md. Suavi'ye emirler vererek, her an olay çıkarttırdı. Bizi yıldırmak için devamlı olaylar çıkartılıyor, tezgahlar kuruluyordu. Müdürden Başka Ali Belgin'in sağ kolu olan Şerif Topayan'da tezgahlar kurmakta geri kalmıyordu.

GREV GÖZCÜSÜ ARKADAŞLARIMIZ MALIN ÇIKIŞINA İZİN VERMEDİLER.

Grev gözcüsü arkadaşlarımız malın çıkışına izin vermediler. Tartışma çıktı haliyle. Hemen polis çağırdılar. Avukat hepimizden şikayetçi olduğunu söyleyerek önce karakola oradan da mahkemeye gönderilmemizi sağladı.

Mahkemede, 5 aydır grevde olduğumuzu, grevimizin kanuni olduğunu, grev olan yerden, hem de kasiyeri grevde olan yerde olan yerden satış yapılamıyacağını anlattık.

Avukat ise, "ben bu malı ihtiyat tedbiri olduğu için aldım. Malı çıkartmamakla mahkeme kararını ihlal ettiler. Getirdiğim hamalı da dövdüler. Bunu gören şahitlerim de var." diyerek yalan beyanda bulundu. Ayrıca Avukat, Şerif Topayan'ı hem kasiyer hem de tezgahtar olarak gösterdi.

MAHKEMEDE SÖZ ALDIM DEDİM Kİ...

Avukattan sonra ben, cevap vermek için söz aldım:

"8 senedir OR-KO'da çalışıyorum. Kasiyerlerin kartlarını ben tutardım. Şerif Topayan hiç bir zaman kasiyerlik yapmamıştır. Tezgahtar kadrosundadır. Ayrıca Üsküdar mağazasında iki kasa vardır. Kasalara bakan iki arkadaşımız, Mevcude ve Erdogan, bizimle birlikte grevdedirler. Söz sunmuş olduğu, kasaya para ödediğini gösteren fiş ikinci kasadan kesilmesi gerekirken, bir no.lu kasadan kesilmiştir. Kasiyer olsa dahi buna yetkisi yoktur. Tezgahları grevimizi kırma çabasından başka birşey değildir.

"Bizi hamalı hiç bir zaman dövmedik. Hamal içeri girdi. Grev olduğunu söyleyerek, malı kendisi çıkarmak istemedi. Ayrıca hamalı avukat getirmedi. Hamal zaten OR-KO'nun hamalıdır."

Mahkeme sonunda, tutuklanmadık. Mahkeme tarihi ertelendi. Avukatın işlerine telefonu çıkartma isteği ise reddolundu.

Şimdi grevdeki ve direnişteki OR-KO işçilerinin, her birinin, birden çok mahkemesi vardır. Hergün karakola gidip gelmekteyiz, karakola gidip geliyoruz. Müdür bütün bu olanlardan sorumlu olmadığını Ali Belgin'in emir verdiğini söylüyor. Nihayet Müdür de başının derde gireceğini anlayarak istifa etti. Ayrılan bu müdürle, değişen müdür sayısı dörde çıktı.

GREVİN 173. GÜNÜNÜ DOLDURDUK. 173 YIL SÜRSE YİNE DE DAYANACAĞIZ!...

Haklı olduğumuzu bildiğimizden, her türlü baskıya göğüs gererek, yılmadan 173. günü doldurduk. 173 yıl sürse yine de dayanacağız. Bunda kararlıyız. Hiç birşey bizi yıldıramayacaktır.



ilk altı ayında % 2,5 oranında düşmüştür. Yetersiz olan asgari ücret bile çoğu yerde uygulanmıyor. Kadın ve çocuk işçilere daha da düşük ücret ödeniyor. İşçiler, temel gıda maddelerinin çoğunu değil alabilmek yanına bile yaklaşamıyorlar. Tekelci sermayenin sözcüleri fiat artışlarının nedenini "işçi ücretlerindeki artış"(!) olarak göstermeye çalışıyorlar. Böylece bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar! Hem kendi aşırı karlarını gizlemek, hem de emekçi halkın diğer kesimlerini işçi sınıfına düşman etmek. Ayrıca "ücretlerin dondurulmasını" öneriyorlar. Böylece tezgahlamaya çalıştıkları faşist diktatörlükte ellerini emekçi halkın cebine daha rahat sokabileceklerini düşünüyorlar. 12 Mart faşist döneminde olduğu gibi süngü zoruyla imzalatacakları toplu sözleşmelerle işçi sınıfının haklarından daha çok çalmanın hayallerini kuruyorlar. İşçi sınıfının mücadelesi sadece ücretlerini arttırmak, daha çok zam almak mücadelesi değildir. Onun hedefi yaşamak için işgücünü kapitalistlere satmak zorunda kaldığı ücretli kölelik sisteminin kendisini ortadan kaldırmaktır. Ama bu, hayat şartlarını biraz daha düzeltmek, geçici de olsa biraz daha iyileştirmek için hiç bir şey yapmamak demek değildir. Daha çok kar etmeleri için kapitalistlerin ücretleri düşürmelerine göz yummak hiç değildir. Kalifiye işçisiyle, kadın işçisiyle, çırağıyla, kalfasıyla bütün işçi sınıfının talebi; EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ÖDENMELİDİR. ASGARİ ÜCRET YÜKSELTİLMELİ VE İŞÇİ AİLESİNİN İHTİYAÇLARINA GÖRE DÜZENLENMELİDİR.

Patronlar haklarını almak için mücadele eden işçileri hemen kapı dışarı atıyorlar. İşçi kılığındaki faşist beslemelerin ihbarlarıyla TARİŞ'de yaptıkları gibi hastahanede yatan işçilerin dahi iş akitlerini feshediyorlar. İş kanunundaki faşist 13, 17, ve 21. maddelere dayanarak işçi kıyımlarına hız verdiler. İşçilerin sağlığı için gerekli en temel tedbirleri almıyorlar. Makinalar hergün yüzlerce işçinin elini, kolunu, parmağını alıyor. Havasız, küçük, sağlığa zararlı işyerlerinde kimyasal maddeler, mermer, çimento, pamuk, tütün, kömür tozları işçilerin hayatlarını her dakikabiraz daha kemiriyor, kısaltıyor. Yapı işçileri, bağırsak işçileri, tekstil işçileri, kimya işçileri, maden işçileri; bütün işçiler sürdürdükleri mücadelede hep bir ağızdan haykırıyorlar: ÇALIŞANLARIN İŞ GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR. İŞ KANUNU DEĞİŞTİRİLMELİ, 13, 17, 21. MADDELER KALDIRILMALIDIR.

Grev, işçi sınıfının en etkin mücadele biçimlerinden biridir. İşçi sınıfı grev okulunda sınıf mücadelesinin kanunlarını daha iyi kavrar. Birlik ve mücadele ruhu gelişir. Bu gerçeği burjuvazi de bilmektedir. İşçi sınıfının grev hakkını kazanma mücadelesine uzun süre ayak diretmiştir. Bunu başaramayınca çeşitli kısıtlamalar getirmiştir. Bakanlar Kurulu sudan gerekçelerle grevleri erteleyebilmektedir. İşçileri toptan sokağa atmak demek olan lokavt hak sayılmıştır. İşçi sınıfının kaynaşmış bir bütün olarak direnmesi olan genel grev yapması yasaktır. Genel grevde işçi sınıfı bütün gücünü toptan seferber eder. Makinalar durur, araçlar çalışmaz, hizmetler yapılamaz. Kısacası hayat durur. Hayatı yaratan işçi sınıfı yenilmez gücünü dosta düşmana gösterir. Sınıfsal dayanışma, kardeşlik sembolü olan dayanışma grevi suç sayılmaktadır. İşçi sınıfının mücadele eden kardeşlerine omuz vermesini, onların mücadelesine güç katmasını istemezler. İşçi sınıfının birlik ve dayanışma yolunda atacağı her adımın kendilerini gerileteceğini bilirler. Bütün sınırlamalara rağmen burjuvazi grev hakkının varlığına dayanamamaktadır. Faşistler sömürü ve zulümlerini daha rahat sürdürebilmek, işçi sınıfını susturabilmek, direnme hakkını ortadan kaldırmak için yasa teklifleri hazırlıyorlar. İşçi sınıfı bu konuda uyanık davranmazsa, bir bütün olarak bu tertiplere karşı mücadeleye girmezse elinin kolunun bağlanmasına göz yummuş olur. İşçi sınıfı bir yanda faşizme karşı kazandığı mevzilerini korurken, öte yanda acil taleplerine sımsıkı sarılmaktadır: GREV YASAKLAMALARINA SON VERİLMELİ, LOKAVT YASAKLANMALIDIR. İŞÇİLERE GENEL GREV, SİYASİ GREV VE DAYANIŞMA GREVİ HAKKI TANINMALIDIR.

İşbirlikçi iktidar işçi sınıfına karşı yeni bir oyuna kalkışmış, 400 bin işçiyi kanun zoruyla bir anda memur yapmak istemiştir. Böylelikle bütçenin yükünü azaltıp, işçilerden çalacağı parayla tasarruf yapmayı düşünmüştür. Asıl önemlisi, bu kararla 400 bin işçiyi, sendikal haklarını gaspederek, kendine bağlı köleler haline getirmek amacındadır. İşbirlikçi iktidar bu konuda hain, sarı sendikacılardan destek göreceğini hesaplamıştır. İşçi sınıfı, Türk-İş'in ezbere bildiği satılmış sarı yüzüyle birlikte, DİSK'in revizyonist sendika ağalarının da gerçek yüzlerini görmüştür. DİSK'in sarı yöneticileri sendikal çekişmeler yüzünden S.S.K. işçilerini yalnız bırakmışlardır. Kendi koltuk mücadeleleri uğruna 400 bin işçinin haklarını faşistlere peşkeş çekmişlerdir. DİSK'in tabanındaki işçiler sınıfsal dayanışma örneği göstererek onların kararını benimsememişlerdir. Ama S.S.K. işçilerini destekleme konusunda da yeteri kadar aktif davranmamışlardır. Bütün baskı ve ihanetlere rağmen yiğit S.S.K. işçileri emekçi halkın sempati ve desteği ile sürdürdükleri kararlı direnişleriyle, faşistleri geriletmişlerdir. Ama sorunun kökünden çözümü ancak bütün çalışanların ortaklaşa mücadelesi sonucu olacaktır. İŞÇİ MEMUR AYIRIMI SON BULMALIDIR.

Sınıfın sınıfa karşı mücadelesinde örgüt en önemli silahtır. İşçi sınıfı güçlerini bir araya getirdiği, birleştirdiği oranda yenilmez bir güçtür. Burjuvazi, işçi sınıfı mücadelesini dağıttığı, onun örgütlenmesini önleyebildiği ölçüde kendini güven içinde hisseder. İşbirlikçi iktidar yükselen işçi sınıfı hareketinden büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Tezgahladığı faşist diktatörlüğü daha kolay gerçekleştirmek için işçi örgütlerini kontrol altına almağa çalışıyor. Tariş'te, Seydişehir'de, Diktaş'ta yaptıkları bunun ilk adımlarıdır. İşçi kılığındaki faşist beslemeleri fabrikalara dolduruyorlar. İşçilere silahla saldırıyorlar. Tehdit, dayak, kurşun zoruyla işçileri faşist sendikalara üye yapmaya çalışıyorlar. Ama bu oyunları sökmeyecektir. Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkımız Tariş'in, Seydişehir'in, Diktaş'ın yiğit işçileriyle omuz omuza mücadele ederek meydanı bu faşist sürülere bırakmayacaktır. Faşistlerin bu oyunlarını bozmak, onların asıl amaçlarını teşhir etmek görevini başaracaktır. En başta sınıf sendikacılığı, gerçek sendikacılık ilkelerine sahip çıkmalıyız. Mücadelemizi devrimci sendikacılık anlayışını kavrayarak, işçi sınıfı düşüncesini rehber alarak sürdürmeliyiz. İşçi sınıfının devrimci sendikacılık anlayışına saldıranlar, onu sulandıranlar sadece faşistler değildir. Devrimci geçinen reformist, revizyonist sendika ağaları da sınıf sendikacılığının düşmanıdırlar. Gislaved işçileri, Berec işçileri, SSK işçileri, Derby plastik işçileri onların gerçek yüzlerini gördüler. Elka işçilerinin şanlı direnişi patronlarla birlikte bu sendika patronlarının da suratında şamar gibi patladı. Bu yüzden revizyonist DİSK yöneticileri Elka işçilerinin mücadelesini hasır altı etmek için çabalıyorlar. İşçi sınıfının faşizme karşı, sendika ağalarına karşı yürüttüğü mücadelenin bayrağında: İŞÇİLER, KENDİ SENDİKALARINI VE SENDİKA YÖNETİCİLERİNİ ÖZGÜRCE SEÇEBİLMELİDİR! yazıyor.

İşçilerin, kendi sendikalarını özgürce seçebilmeleri yolunda fiilen kazandıkları referandum hakkı bugün rafa kaldırılmak isteniyor. Faşistler ve sarı sendikacılar evrak sahtekarlıklarıyla, işçilerin geleceğine ipotek koymak istiyorlar. İşçilerin özgür iradeleriyle sendikalarını seçmeleri onların işine gelmemektedir. İşbirlikçi iktidar, Yargıtay kararlarıyla, işçi sınıfının söke söke aldığı referandum hakkını kanuna aykırı ilan ediyor. Bugün Ak-ar işçileri, Seydişehir alüminyum işçileri, Tariş işçileri daha iyi yaşama şartları için, işçi sınıfı mücadelesinde üzerlerine düşen görevi en iyi şekilde yapabilmek için sendikalarının, çalışma müdürlüklerinde, patronların odalarında tayin edilmesine karşı çıkıyorlar. İşçilerin sendikalarını özgürce seçebilmeleri için: REFERANDUM HAKKI KANUNLAŞMALIDIR.

İşbirlikçi iktidarın kapitalist toprak ağalarıyla birlikte tarım işçilerini ve yoksul köylüler üzerindeki baskı ve zulmü artmaktadır. Tarım işçileri örgütsüz durumda, dağınık olarak tutuldukları için etkili mücadele araçlarından mahrumdurlar. Bu yüzden en temel haklara bile sahip değildirler. Kapitalist toprak ağaları tarafından iliklerine kadar sömürülmektedirler. Şafaktan gün batımına kadar günde 16-17 saat çalışmak zorundadırlar. Buna rağmen ellerine ne kadar para geçeceğini bilmezler. Ücretleri patronların keyfine bağlıdır. Asgari ücretin altında olan ücretlerinden bir de dayıbaşılar çalarlar. Toprak sahipleri dayıbaşıların getirdiklerinin dışında işçi çalıştırmadıkları için bu katmerli sömürüye ses çıkaramazlar. İnsanca yaşama imkanları yoktur. Sigorta kapsamında değillerdir. Hastalandıkları zaman kendi paralarıyla tedavi olmak zorundadırlar. Yaşamak için elden ayaktan kesilene kadar çalışmak zorundadırlar. Hiç bir sosyal güvenlikleri yoktur. İnsanca yaşamak için, haklarına sahip çıkmak için yükselen sesleri jandarma baskısıyla boğulmaya çalışılmaktadır. Baskı ve zulüm tarım işçilerinin yükselen mücadelesini durduramamaktadır. Çukurova'da, Ceylanpınar'da, Söke'de, Lalahan'da haklarını söke söke alan tarım işçileri 2 milyon tarım işçisinin talebini dile getiriyorlar. TARIM İŞ KANUNU ÇIKMALI, TARIM İŞÇİLERİ SİGORTALANMALI, SENDİKA ve GREV HAKKI ÖNÜNDEKİ TÜM ENGELLER KALKMALIDIR!

Toprak ve özgürlük talebi bugün yoksul köylülerin yükselen mücadelelerinde başta gelmektedir. Valileri, kaymakamları, jandarma taburlarıyla işbirlikçi iktidarın ve eli silahlı fedaileri kiralık katilleriyle toprak ağalarının zulmü bu mücadeleyi durduramıyacaktır. Beylikköprü köylüleri, Salmanıpak köylüleri bir adım bile gerilemediler. Kendi topraklarını ölüm pahasına da olsa hep birlikte sürüp, ekiyorlar. Jandarma dipçiğine rağmen kadın, erkek, çocuk, ihtiyar demeden mücadelelerini sürdürüyorlar. Urfa köylüleri hakim sınıfların "toprak reformu" yutturmacalarının kendilerine hiçbir faydası olmadığını gördüler. Bugün yoksul köylüler kredi sıkıntısı içindedirler. Bir yanda başbakanın kardeşlerine, yeğenlerine, büyük toprak sahiplerine milyonlar verilirken, öte yanda yoksul köylüler 1.000.-TL. kredi alabilmek için ellerindeki bir karış toprağı ipotek ettirmektedirler. Geçim sıkıntısı yüzünden, kredi alamadığı için, ürününü daha tarladayken yok pahasına aracıya, tüccara satmak zorundadır. Tefecilerden aldığı borçların yüksek faizleri altında ezilmektedir. Tohumluğun, gübrenin, zirai mücadele ilaçlarının fiyatları günbegün artarken ürettiği ürününü gerçek değerine satamamaktadır. Sattığı ürünün parasını alabilmek için kooperatif kapılarında, banka önlerinde çile çekmektedir. Dayanılmaz hayat şartları karşısında topraklarını yok pahasına büyük toprak sahiplerine satmak zorunda kalmaktadır. Bugün yoksul köylülerin işçi sınıfıyla omuz omuza faşizme karşı mücadelesinde acil talebi: BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNİN, AĞALARIN, HAZİNENİN TOPRAKLARI KÖYLÜYE DAĞITILSIN. YOKSUL KÖYLÜLERİN BANKAYA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLSİN, İPOTEKLER KALDIRILSIN!

Bugün memurlar, öğretmenler, bütün çalışanlar işbirlikçi iktidarın gitgide artan faşist baskıları altındadırlar. Ekonomik, demokratik hakları kısıtlanarak kölelik şartlarında yaşamaya zorlanıyorlar. İşbirlikçi iktidarın büyük bir toplumsal güç olan memurlara bu kadar pervasızca saldırabilmesinin nedeni onları dağınık ve örgütsüz tutabilmesindendir. Memurların sendika kurma, grev ve direniş yapma hakları yoktur. MC iktidarı devlet organlarını faşistleştirmek için yüzlerce memuru ya işten atmış, ya da çeşitli yerlere sürmüştür. Devlet daireleri faşist beslemelerle doldurulmuştur. Fiyatlar hızla artar, paranın değeri durmadan düşerken en az 17 olması gereken maaş katsayısı yine 9 olarak kalmıştır. Meyak adına yıllarca memur maaşlarından zorla kesilen milyarlar tekelci burjuvaziye teşvik primi olarak dağıtılmıştır. Çilekeş öğretmenler kış ortasında oradan oraya sürülüyorlar. Tayinler yoluyla aileler parçalanıyor, üzerlerine kurşun yağdırılıyor, evlerine dinamit atılıyor, sokaklarda, çarşılarda saldırıya uğruyorlar. İşbirlikçi iktidar çalışanların en küçük demokratik talebinden büyük korku duymaktadır. Çalışanların örgütlü, birleşmiş mücadelesi onların faşist diktatörlüğü kurma çabalarının önünde güçlü bir engel olacaktır. Tüm çalışanların faşizme karşı mücadelesine güç katmak için, insanca yaşama hakkını kazanmak için: BÜTÜN ÇALIŞANLARA GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA KURMA HAKKI TANINMALIDIR.

Doğuda Kürt milleti üzerinde yıllardır süren katmerli zulüm faşizmin tırmanışıyla birlikte daha da artıyor. Kaçakçıdır diyerek Viranşehir'in yoksul köylüleri kurşunlanıyor. Beytüşşebap köylüleri komando zulmünden yerlerini yurtlarını terk ediyorlar. Doğu Beyazıt'ta "kaçak eşya var" bahanesiyle yoksul halka saldırılıyor. Silah arama bahanesiyle köyler basılıyor. Yoksul Kürt köylüleri kadınıyla, gençiyle, yaşlısıyla, bebesiyle süngülerin, dipçiklerin gölgesinde yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Bütün sahtekarlıklara, söylenen kuyruklu yalanlara karşı evsiz, barksız kalan yoksul Lice köylüleri soğuktan donuyorlar. Faşistler haberlere sansür koyarak yaptıkları zulmü halktan saklamaya çalışıyorlar. Tekelci burjuvaziye çıkar bağlarıyla bağlı olan burjuva basını aldığı reklam paraları uğruna doğudaki insanlık dışı uygulamalarla ilgili tek satır bile yazmamaktadır. Halkın dikkatini başka konulara çekip Kürt milletinin yaşama mücadelesine karşı ilgisiz tutmaya çalışıyorlar. Bugün halkımız faşist saldırılara karşı özgürlüklerini koruma mücadelesi veriyor. Şunu da açıkça biliyor ki; özgürlükleri için mücadele edenler başkalarının özgürlük mücadelesine karşı ilgisiz kalamazlar. Fabrikada, köyde, okulda, her yerde Doğu'da yapılan ırkçı baskılara karşı çıkmalı faşist zulmü teşhir etmeliyiz. YAŞASIN MİLLETLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ, HALKLARIN BİRLİĞİ! DOĞU'DA MİLLİ ZULME SON!

Üniversite gençliği bugün faşist saldırıların baş hedeflerinden biridir. Gün geçmiyorki bir fakülte veya öğrenci yurdu basılmasın. Gün geçmiyorki polis ve faşist beslemeler bir devrimciyi kahpece öldürmesin. Yol ortasında kurşunlanan Halit'ler, Cezmi'ler, önce işkence edilip sonra kurşuna dizilen Kenan'lar, pusuya düşürülen Şükrü'ler, boynundan vurulan Nuray'lar.... Yurtsever, ilerici, devrimci öğrencileri genç oldukları için, öğrenci oldukları için değil, faşizme karşı mücadele ettikleri için öldürüyorlar. Faşistler satın alamadıkları üniversite gençliğini yıldırmak, kan ve kurşunla mücadelesini bastırarak sindirmek istiyorlar. Asıl amaçları öğrenci gençliğin mücadelesini, halkın mücadelesinden koparmaktır.

MC iktidarı, üniversite gençliğine karşı düzenlediği saldırıların ardından "huzur ve can güvenliğini sağlama", "düzenin korunması", "hortlayan anarşinin ezilmesi" yaygaraları kopararak, zaten sınırlı olan halkın demokratik hak ve özgürlüklerinin tamamını ortadan kaldırmaya çalışıyor. 12 Mart faşist döneminde demokrat yanı iyice törpülenen Anayasa'da yeni değişiklikler tasarlıyor. Siyasi iktidarın hizmetinde, özel görevlerle kurulmuş mahkemeler olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, kuruluş kanunu iptal edilmiş olmasına rağmen her gün yeni dava dosyaları ile dolmaktadır. Kuruldukları günden bu yana yurtseverlere, demokratlara, devrimcilere yüzlerce yıllık cezalar veren, ilerici yayın organlarını toplatan, örgütleri kapatan bu mahkemelerin çalışmaları durdurulmalıdır. İşbirlikçi iktidarların istekleri doğrultusunda verdiği kararların hepsi geçersiz sayılmalıdır. Faşist diktatörlüğün tırmanmasıyla birlikte faşist zulüm ve işkence kurumları yine çalışmaya başlamıştır. Halkımızın en yiğit evlatlarına falaka çekenler, elektrik verenler, kontr-gerilla üslerini devrimcilerin kanlarıyla yıkayanlar, Faik Türün'ler, Memduh Ünlütürk'ler bugün yeni tertiplerin peşinde koşuyorlar. 12 Mart'ın eli kanlı faşist zalimleri; Ali Elverdi'ler, Ümit Erdal'lar, İbrahim Kızıltan'lar, Şükrü Balcı'lar, Fahrettin Benli'ler, Fehmi Altınbilek'ler yine sahnedeler. Gazeteler yakalanan devrimcilerin MİT merkezlerinde sorguya çekildiklerini açıkça yazıyorlar. Halkımız bu sorguların falakaya çekilerek, elektrik verilerek, tırnak sökülerek, vücutta sigara söndürülerek yapıldığını 12 Mart faşist döneminden biliyor. Bütün bunların "üstüne sünger çekmeyecek" ve faşist zalimlerden teker teker yaptıklarının hesabını soracaktır. İşbirlikçi iktidarın faşist diktatörlüğün kurulmasını kolaylaştırmak için yaptıkları bu kadarla kalmamaktadır. Halkın örgütlenmesini ve mücadele imkanlarını kısıtlı tutan anti-demokratik kanun ve yönetmelikleri daha da ağırlaştırmaya çalışırken öte yandan yeni faşist kanun teklifleri hazırlanmaktadır. İşbirlikçi burjuvazi, Sanayi ve Ticaret Odaları, Türk Sanayici ve İşadamları Derneği, İşverenler Sendikası gibi çeşitli örgütlerde alabildiğine örgütlenmiş durumda iken halkın demokratik örgütlenmesine yeni kısıtlamalar getirmektedir. Son günlerde hazırlanan Dernekler Kanunu, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu halkın demokratik örgütlenme ve mücadele imkanlarını kuşa çevirip siyasi iktidarın istediği sınırlara hapsetme amacını taşıyor. Kitle mücadelesinin en etkin silahlarını; grev hakkını, direniş hakkını, boykot hakkını, toplanma hakkını, miting ve gösteri hakkını emekçi halkın elinden almak istiyor. İşçiler, köylüler, memurlar, öğretmenler, öğrenciler, dar gelirliler, kısacası tüm halkımız :

- EMPERYALİSTLERLE İKİLİ ANLAŞMALAR İPTAL EDİLMELİDİR. ÜSLERE EL KONSUN. EMPERYALİZME VE SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI ÜÇÜNCÜ DÜNYA İLE BİRLİK!
- KIBRIS'TAN BÜTÜN YABANCI ÜS VE ASKERLER ÇEKİLMELİDİR!
- HALKA ZULÜM EDENLERDEN, FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR!
- ZİNDANLAR BOŞALSIN!
- DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ KAPATILMALI, VERDİĞİ HÜKÜMLER GEÇERSİZ SAYILMALIDIR!
- TÜRK CEZA KANUNUNDAKİ 125,141, 142,146 ve 311,312. MADDELER İPTAL EDİLMELİDİR.
- SİYASİ PARTİLER, SENDİKALAR, DERNEKLER, ÜNİVERSİTELER, TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ KANUNLARINDAKİ BÜTÜN ANTİ- DEMOKRATİK HÜKÜMLER KALDIRILMALIDIR!
- MHP, ÜLKÜ OCAKLARI VE DİĞER FAŞİST ÖRGÜTLER DERHAL KAPATILMALIDIR! MİT DAĞITILMALI, FAŞİSTLER BÜTÜN DEVLET KADEMELERİNDEN ATILMALIDIR!
- İDAM CEZASI KALDIRILMALIDIR!
- KADINLARLA ERKEKLER ARASINDAKİ EŞİTSİZLİĞE SON VERİLMELİ, KADINLARIN HER TÜRLÜ DEMOKRATİK VE SİYASAL HAKTAN YARARLANMASI TAM OLARAK GERÇEKLEŞMELİDİR!

Yukardaki talepler uğruna omuz omuza faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltelim.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

HALKIN KURTULUŞU